

რა არის ჭეშმარიტება? — ნომერი პირველი

ჭეშმარიტების ჩარჩო: გამოცხადება, წინასწარმეტყველური პარალელები და ალფა და ომეგა

Jeff Pippenger

2023-08-05

ვიდრე შევხებოდეთ თემას, თუ რა არის ჭეშმარიტება, აღვნიშნავთ, რომ ეს კვლევა დავიწყეთ გამოცხადების პირველი თავის პირველი სამი მუხლით, ხოლო ამის შემდეგ დავუმატეთ სტატია ელიას შესახებ. ამ კვლევათა რამდენიმე მიზანია: წინასწარმეტყველებაში შეერთებული შტატების როლის განსაზღვრა, იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყების გახსნა, წინასწარმეტყველთა, როგორც ღვთის ხალხის სიმბოლოების, როლის შეცნობა, და იმის შედეგების განხილვა, თუ რას ნიშნავს ის, რომ იესო არის ალფა. ჩვენ წარმოვაჩინეთ, რომ გამოცხადების პირველი სამი მუხლი ეთანხმება და შეესაბამება გამოცხადების უკანასკნელ მუხლებს, და ორივე შემთხვევაში, როგორც დასაწყისში, ისე დასასრულს, იესო საკუთარ თავს განსაზღვრავს როგორც ალფასა და ომეგას, დასაბამსა და დასასრულს, პირველსა და უკანასკნელს.

ელიას შესახებ მოკლე განხილვა მეორე კვლევაში გამოვიყენეთ, რათა გვეჩვენებინა, რომ ბიბლიის საწყისი მუხლები თანხმობაშია როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმის დამამთავრებელ მუხლებთან, და კიდევ ისიც, რომ ახალი აღთქმის საწყისი მუხლებიც თანხმობაშია ბიბლიის დასაწყისთან თუ დასასრულთან — როგორც არ უნდა გსურდეთ მისი განხილვა, მთლიანობად თუ ორ აღთქმად.

კიდევ ერთი საკითხი, რომლის განვითარებასაც ვცდილობთ, არის იმის გააზრება, რომ ღმრთეებამ ისტორიის განმავლობაში თანდათანობით გამოავლინა ღმრთაება. ამიტომაც აღვნიშნეთ, რომ, როდესაც დრო მიიწევს წინ აღთქმის ისტორიის ბიბლიურ თემაში, ღმერთმა ნაბიჯ-ნაბიჯ უფრო და უფრო გამოავლინა თავისი ხასიათი თავისი სხვადასხვა სახელების სიმბოლიზმის მეშვეობით. ყოვლადძლიერმა ღმერთმა მიმართა აბრაამს, და იმავე ღმერთმა მიმართა მოსეს, მაგრამ მოსეს აუწყა, რომ იმ დროიდან მოყოლებული მისი სახელი იეჰოვად უნდა ცნობილიყო. შემდეგ, როდესაც ქრისტე მოვიდა, მან საკუთარი თავი წარადგინა იმ სახელით, რომელიც უცნობი იყო ძველ აღთქმაში, გარდა ამ სახელის ერთი გამოთქმისა ბაბილონელის მიერ დანიელის მესამე თავში. იესომ არა მხოლოდ დაადასტურა, რომ იგი იყო მამის მხოლოდშობილი, არამედ მან ასევე აღთქმის იმ კონკრეტულ ისტორიაში საკუთარი თავი ძედ კაცისად გამოაცხადა. ღმერთმა ასევე მისცა მილერიტულ ადვენტიზმს სახელი, როდესაც იგი აღთქმაში შევიდა ადვენტიზმის დასაწყისთან.

„ამ ჟამს, როცა ჩვენ ასე ახლოს ვართ აღსასრულთან, ნუთუ იმდენად უნდა დავემსგავსოთ სამყაროს საქმით, რომ ადამიანებმა ამაოდ ეძიონ ღვთის სახელდებული ერი? ნუთუ ვინმემ უნდა გაყიდოს ჩვენი გამორჩეული ნიშნები, როგორც ღვთის რჩეული ხალხისა, იმ რაიმე სარგებლისათვის, რომლის მოცემაც სამყაროს შეუძლია? ნუთუ დიდ ფასეულობად უნდა ჩაითვალოს ღვთის რჯულის

დამრღვევთა კეთილგანწყობა? ნუთუ მათ, ვისაც უფალმა თავისი ერი უწოდა, უნდა ჰგონდეთ, რომ არსებობს რაიმე ძალა, რომელიც დიდ „მე ვარ“-ზე აღმატებულია? ნუთუ ვეცდებით, წავშალოთ რწმენის ის განმასხვავებელი ნიშნები, რომლებმაც ჩვენ მეშვიდე დღის ადვენტიტებად გვაქცია?“ Evangelism, 121.

მეშვიდე დღის ადვენტიტებს მინიჭებული სახელწოდება უფლის მიერ იყო მინიჭებული, და და უაიტი ხშირად მოიხსენიებს ადვენტიტებს, როგორც ღვთის სახელდებულ ხალხს. „სახელდებული“ ნიშნავს სახელით წოდებულს. ერთადერთი ორი ეკლესია, რომელსაც და უაიტი ღვთის სახელდებულ ხალხად ასახელებს, არის ძველი ისრაელი და თანამედროვე ისრაელი.

ამგვარად, როდესაც წინ მივიწევთ გამოცხადების წიგნის ჩვენი შესწავლისას, მე ვთავაზობ, რომ ის „ახალი სახელი“, რომელიც ეცხადება ფილადელფიელებს, რომლებიც აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი, არის წინასწარმეტყველური საიდუმლოს მნიშვნელოვანი ნაწილი, რომელიც იხსნება სწორედ მანამდე, ვიდრე მადლის დრო დაიხურება.

რომელი სძლევს, მას სვეტად დავადგენ ჩემი ღმერთის ტაძარში, და იგი აღარასოდეს გავა გარეთ; და დავწერ მასზე ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, ახალი იერუსალიმისა, რომელიც ზეციდან ჩამოდის ჩემი ღმერთისგან; და დავწერ მასზე ჩემს ახალ სახელს. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს. გამოცხადება 3:12, 13.

უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყება არის იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყება და იგი არის მისი ხასიათის გამოცხადება.

„ვინც სასიძოს მოსვლას ელის, ხალხს უნდა უთხრას: ‘აჰა, თქვენი ღმერთი.’ მოწყალე ნათლის უკანასკნელი სხივები, წყალობის უკანასკნელი უწყება, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა მიეცეს, არის მისი სიყვარულის ხასიათის გამოცხადება. ღვთის შვილებმა უნდა გამოავლინონ მისი დიდება. თავიანთ სიცოცხლეს და ხასიათში მათ უნდა გამოაჩინონ, რა მოიმოქმედა მათთვის ღვთის მადლმა.“ Christ’s Object Lessons, 415, 416.

ჩვენ გაცილებით მეტი გვაქვს ჩასაწერი იესოს შესახებ, როგორც სიტყვისა, მაგრამ ახლა შევეხებით სიტყვას „ქეშმარიტება“. „ქეშმარიტების“ გაგება, აგრეთვე სიტყვა „ქეშმარიტება“ და ის ასოებიც, რომლებიც გამოიყენება „ქეშმარიტების სიტყვის“ შესადგენად, არის ქრისტეს ხასიათის გაგება.

ამიტომ პილატემ უთხრა მას: მაშ, მეფე ხარ? იესომ მიუგო: შენ ამბობ, რომ მე მეფე ვარ. ამისთვის დავიბადე და ამისთვის მოვედი ქვეყნიერებაში, რათა ვემოწმო ქეშმარიტებას. ყოველი, ვინც ქეშმარიტებისაგან არის, ისმენს ჩემს ხმას. პილატე ეუბნება მას: რა არის ქეშმარიტება? და ეს რომ თქვა, კვლავ გავიდა იუდეველებთან და უთხრა მათ: მე მასში ვერავითარ დანაშაულს ვერ ვპოულობ. იოანე 18:37, 38.

მუხლში „ქეშმარიტებად“ თარგმნილი ბერძნული სიტყვა აღებულია ებრაული სიტყვიდან, რომელიც ამავე დროს ასოცაა და რიცხვიც. ებრაული ანბანის პირველი

ასოა „ალეფი“. მართლაც, ებრაული ანბანის პირველი ორი ასოა „ალეფი“ და „ბეთი“, და ისინი მეტად ჰგვანან ბერძნულის პირველ ორ ასოს, რომლებიც არიან ალფა და ბეტა. ერთად ისინი ქმნიან სიტყვა „ანბანის“ ფუძეს. მაშასადამე, სიტყვა „ალფა“ (ებრაული ასო ალეფიდან) გამოიყენება როგორც ასო, როგორც სიტყვა, როგორც რიცხვი და აგრეთვე როგორც იესოს ერთ-ერთი მრავალთაგანი სახელი.

როცა პილატემ დასვა კითხვა: „რა არის ჭეშმარიტება?“ იესოს უკვე ნათქვამი ჰქონდა მისთვის, რომ მიზეზი, რის გამოც იგი „მოვიდა ქვეყნიერებაში“, და აგრეთვე მიზეზი, რის გამოც იგი „იშვა“, იყო „ჭეშმარიტებისათვის“ დამოწმება. მან დასძინა, რომ „ყოველი, ვინც ჭეშმარიტებისაგან არის, ისმენს“ მის ხმას.

ნეტარია ის, ვინც კითხულობს, და ისინი, ვინც ისმენენ ამ წინასწარმეტყველების სიტყვებს და იცავენ მასში დაწერილს, რადგან ჟამი ახლოსაა. გამოცხადება 1:3.

ჭეშმარიტება: G225—G227-დან; ჭეშმარიტება: – ჭეშმარიტი, X ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტება, სისწორე. G227—G1-დან (როგორც უარყოფითი ნაწილაკი) და G2990-დან; ჭეშმარიტი (როგორც არამფარავი): – ჭეშმარიტი, ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტება. G1; A. ებრაული წარმოშობისა; ანბანის პირველი ასო: გადატანითი მნიშვნელობით მხოლოდ (მისი, როგორც რიცხვითი ნიშნის, გამოყენებიდან) პირველი. ალფა.

იესო ეუბნება მას: მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე; ვერავინ მივა მამასთან, თუ არა ჩემით. იოანე 14:6.

როცა იესომ თქვა: „მე ვარ... ჭეშმარიტება“, იგი ამბობდა, რომ თავად იყო ასო, რიცხვი და სიტყვა ასო ალფასთვის; ხოლო სიტყვა „ალფა“ და რიცხვი ალფა ორივე არის „ჭეშმარიტება“. დანიელის წიგნში ქრისტემ თავი გამოაცხადა როგორც საოცარი მრიცხველი, რაც არის ებრაული სიტყვის „პალმონის“ განსაზღვრება, რომელიც დანიელის მერვე თავში ითარგმნება როგორც „ერთი წმიდა, რომელიც ლაპარაკობდა“.

შემდეგ გავიგონე, რომ ერთი წმინდანი ლაპარაკობდა, და მეორე წმინდანმა უთხრა იმ გარკვეულ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ცოდვისა, რათა საწმიდარიცა და ლაშქარიც ფეხქვეშ გათელილ იქნეს? და მან მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ განიწმიდება საწმიდარი. დანიელი 8:13, 14.

მეცამეტე მუხლში აღნიშნული „ერთი წმიდა“ არის „პალმონი“ — საკვირველი მთვლელი, ანუ საიდუმლოთა მთვლელი. სწორედ ამ ორ მუხლშია გადმოცემული 2300-წლიან წინასწარმეტყველება და 2520-წლიან ორი წინასწარმეტყველება. 2300 წელი ეხება „საწმიდარს“, ხოლო 2520-წლიანი ორივე წინასწარმეტყველება ეხება „მხედრობას“, რადგან როგორც საწმიდარი, ისე მხედრობა რომის მიერ უნდა ყოფილიყო გათელილი. 2520-წლიანი წინასწარმეტყველება წარმოადგენს ღვთის საწმიდრისა და მისი ხალხის გათელვას. დროის საფუძველზე დამყარებული სამი ღრმა, ურთიერთდაკავშირებული წინასწარმეტყველება სწორედ იმ ადგილას არის მოცემული ბიბლიაში, სადაც იესო თავის თავს წარმოგვიდგენს, როგორც საიდუმლოთა საკვირველ მთვლელს. საქმე მხოლოდ ის კი არ არის, რომ მან სწორედ ეს ორი მუხლი აირჩია, რათა საკუთარი თავი დროის მეუფედ წარმოგვედგინა, არამედ ისიც, რომ ის

ორი მუხლი, რომლებშიც იგი თავს გვიცხადებს, მიუთითებს იმ დროზე, როდესაც იგი აღთქმაში შევა თანამედროვე სულიერ ისრაელთან, და ეს ორი მუხლი ასევე წარმოადგენს ადვენტიზმის საფუძველსა და მთავარ საყრდენ სვეტს.

„წმინდა წერილის ის ადგილი, რომელიც ყველა სხვა ადგილზე მეტად იყო როგორც ადვენტური რწმენის საფუძველი, ისე მისი ცენტრალური საყრდენი სვეტი, იყო ეს გამოცხადება: „ორ ათას სამას სადამოსა და დილამდე; და განიწმიდება საწმიდარი.“ [დანიელი 8:14.]“ დიადი ბრძოლა, 409.

აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, დანიელის წიგნი გაიხსნა და ისტორიაში გამოჩნდა პირველი ანგელოზის უწყება, რითაც აღინიშნა წინასწარმეტყველური ცოდნის ზრდა, რომელიც მილერიტული მოძრაობის დროს მოხდა და რომელიც მეშვიდე დღის ადვენტიზმის დასაწყისი იყო. როდესაც დანიელის წიგნი მილერიტებს გაეხსნა, პალმონისგან მომდინარე უწყება — დროის შესახებ უწყება — გაგებულ იქნა. ღვთის სიტყვა არასოდეს მარცხდება, და ის ყოველთვის აღსასრულს დასაწყისთან აიგივებს. ამიტომაც, ადვენტიზმის დასასრულში უთუოდ იქნება მისი ხასიათის გამოცხადება, როგორც ეს მილერიტების ისტორიაში იყო. ეს ფაქტი დაფუძნებულია ადვენტიზმის დასაწყისსა და დასასრულზე, მაგრამ იგი ასევე დაფუძნებულია დანიელის წიგნისა და გამოცხადების წიგნის შორის გაცხადებულ ურთიერთობაზე. დანიელი და გამოცხადება ერთ წიგნს წარმოადგენენ, და ამ წარმოდგენაში ისინი ორი მოწმე არიან, რომელთაგან პირველი დანიელია და უკანასკნელი — გამოცხადება.

„დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ერთია. ერთი წინასწარმეტყველებაა, მეორე — გამოცხადება; ერთი დაბეჭდილი წიგნია, მეორე — გახსნილი წიგნი.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 7, 972.

დანიელი და გამოცხადება არის ორი წიგნი, რომლებიც ერთ წიგნს შეადგენენ, ისევე როგორც ბიბლია არის ერთი წიგნი, გაყოფილი ძველ და ახალ, ანუ დასაწყისად და დასასრულად. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორი მოწმე, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან როგორც მოსე და ელია, არიან ძველი და ახალი აღთქმა.

„ორი მოწმის შესახებ წინასწარმეტყველი კიდევ აცხადებს: „ესენი არიან ორი ზეთისხილის ხე და ორი სასანთლე, რომლებიც დედამიწის ღმერთის წინაშე დგანან.“ „შენი სიტყვა, — თქვა მეფსალმუნემ, — არის ლამპარი ჩემი ფეხისთვის და ნათელი ჩემი ბილიკისთვის.“ გამოცხადება 11:4; ფსალმუნი 119:105. ორი მოწმე წარმოადგენს ძველი და ახალი აღთქმის წმინდა წერილებს.“ დიადი ბრძოლა, 267.

დანიელი და იოანე ორი მოწმე არიან, რომლებიც ორივენი იდევენბოდნენ, ორივენი ტყვედ იყვნენ წაყვანილნი, ორივეს მიეცა აღსაწერად წინასწარმეტყველური ისტორიის ერთი და იგივე ხაზი, ორივე ას ორმოცდაოთხი ათასის წარმომადგენელია, ორივე იერუსალიმის დანგრევის შემდგომ პერიოდში ცხოვრობდა, ორივე სიკვდილისა და აღდგომის სიმბოლოა (იოანე — მდულარე ზეთიდან, ხოლო დანიელი — ლომთა ხაროდან).

დანიელი მიუთითებს ქრისტეს ხასიათის განსაკუთრებულ გამოცხადებაზე, და ამას აკეთებს იმ ორ მუხლში, რომლებსაც შთაგონება მეშვიდე დღის ადვენტიტთა

ეკლესიის „ცენტრალურ სვეტად და საფუძვლად“ მოიხსენიებს. ეს ორი მუხლი იყო „სათავე“ — საბოლოო ქვა, რომელიც დაიდო იმ საფუძვლებში, რომლებიც უილიამ მილერის შრომებით იყო წარმოდგენილი. ამ სათავევამ მოიტანა ზეციური საწმიდრის, ღვთის რჯულის, შაბათის, საგამომძიებლო სამსჯავროსა და გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზის გაგება. დანიელი წიგნის დასაწყისია, იოანე კი დასასრული.

იოანეს წერილი გამოავლენს ქრისტეს ხასიათის გამოცხადებას ადვენტიზმის დასასრულს. თანამედროვე ისრაელის დასაწყისში მან თავი გამოავლინა, როგორც საკვირველი მთვლელი, ყოველივე მათემატიკურის შემოქმედი, ხოლო თანამედროვე ისრაელის დასასრულს იგი თავს ავლენს, როგორც საკვირველი ენათმეცნიერი. იგი არის ყოველივე იმის შემოქმედი, რაც ენას ეხება, იქნება ეს ენის სტრუქტურა, გრამატიკული წესები, სიტყვები, თუ თვით ანბანის ასოებიც კი. მან შექმნა სიტყვებით განხორციელებული ურთიერთობა, რომელსაც გრამატიკული წესები აწესრიგებს, წერილობითი იქნება ის თუ ზეპირი, და რომელიც იწერება ანბანით, მისი ჩანაფიქრით შექმნილით; და ამ ყველაფერზე მეტიც — იგი არის სიტყვა. ამ სიტყვით იგი გარდაქმნის ბრმა, მოუშადადებელ ლაოდიკიელებს განწმენდილ ფილადელფიელებად.

განწმიდე ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვაა ჭეშმარიტება. იოანე 17:17.

სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „განწმიდე“, ნიშნავს წმიდად ქმნას. ას ორმოცდაოთხი ათასი წმიდანი იქნებიან, და ხასიათის ამ მდგომარეობას მიაღწევენ „ჭეშმარიტებით“, ანუ, შეიძლება ითქვას, მისი „სიტყვით“, რადგან იესო არის სიტყვა და იგი არის ჭეშმარიტება.

დასაწყისში იყო სიტყვა, და სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი. იგი დასაწყისში იყო ღმერთთან. ყოველივე მის მიერ შეიქმნა; და მის გარეშე არაფერი შექმნილა, რაც კი შექმნილა. იოანე 1:1–3.

გაითვალისწინეთ, რომ ეს არის პირველი რამ, რასაც იოანე თავის სახარებაში წერს. ეს, რა თქმა უნდა, პარალელურია დაბადების წიგნში დაწერილ პირველ ნათქვამთან. ეს ემატება მოწმობას და უფრო მკაფიოდ განსაზღვრავს იმას, რაც დაბადების პირველი თავშია ნათქვამი.

თავდაპირველად ღმერთმა შექმნა ცა და დედამიწა. დაბადება 1:1.

პირველ მუხლში სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ღმერთი“, მრავლობითშია, რითაც თვით „დასაბამიდანვე“ ცხადდება, რომ ღმერთი ერთზე მეტია. „დასაბამში“, იოანეს სახარების მიხედვით, სიტყვა ღმერთთან იყო და სიტყვა ღმერთი იყო. და სიტყვა იყო შემოქმედი.

იესო არის სიტყვა, და მან ბიბლია წარმოშვა ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთებით — ღვთაებრიობა წარმოდგენილია სულიწმიდით, ხოლო ადამიანურობა იმ პირთა სახით, რომლებმაც დაწერეს ის სიტყვები იმ წიგნებში, რომლებიც ეკლესიებისთვის უნდა გაგზავნილიყო. ამრიგად, ბიბლია, ისევე როგორც იესო, ადამიანურობისა და ღვთაებრიობის შეერთებაა. ბიბლია, მიუხედავად დაცემული

ხორციელი ადამიანების მონაწილეობისა, წმიდაა, და ის კაცნიც, რომელთაც იგი დაწერეს, ასევე წმიდანი იყვნენ.

ჩვენც გვაქვს წინასწარმეტყველების უფრო მტკიცე სიტყვა; და კარგს იზამთ, თუ ყურს უგდებთ მას, როგორც ნათელს, რომელიც ბნელ ადგილას ანათებს, ვიდრე დღე ინთებოდეს და ცისკრის ვარსკვლავი ამობრწყინდებოდეს თქვენს გულებში; ეს უპირველესად იცოდეთ, რომ წმინდა წერილის არც ერთი წინასწარმეტყველება არ არის საკუთარი განმარტების საგანი. რადგან წინასწარმეტყველება ოდესღაც ადამიანის ნებით არ მოსულა, არამედ ღვთის წმიდა ადამიანნი ლაპარაკობდნენ, როგორც სულიწმიდის მიერ იყვნენ მოძღვრებულნი. 2 Peter 1:19–21.

მართალია, წინასწარმეტყველები წმიდა კაცები იყვნენ, ისინი მაინც დაცემული ადამიანური არსებანი იყვნენ, რადგან ყველამ შესცოდა და მოაკლდა ღვთის დიდებას. მიუხედავად ამისა, ბიბლია არის ღვთაებრივისა და ადამიანურის შეერთება, და იგი წმიდაა, რადგან ღვთის სიტყვა მოვიდა, რათა თავისი ცხოვრებითაც და თავისი დაწერილი სიტყვითაც ეჩვენებინა, რომ ადამიანობა, ღვთაებრიობასთან შეერთებული, არ სცოდავს. რაც ბიბლიის შესახებ არის ჭეშმარიტი, იგი ჭეშმარიტია ქრისტეს შესახებაც, რადგან იგი არის ბიბლია.

იესომ თავის თავზე მიიღო ცოდვილი ხორცი და არასოდეს შესცოდა; ამით მან წარმოადგინა მაგალითი, რომ ადამიანურობა, შეერთებული ღვთაებრიობასთან, არ სცოდავს.

„ბეთლემის ამბავი ამოუწურავი თემაა. მასში დაფარულია „ღმერთის სიბრძნისა და ცოდნის სიმდიდრეთა სიღრმე.“ რომაელთა 11:33. ჩვენ განცვიფრებით ვუცქერით მაცხოვრის მსხვერპლს, რომელმაც ზეცის ტახტი ზაგაზე გაცვალა, და თავყვანისმცემელ ანგელოზთა თანამყოფობა — ბოსლის პირუტყვებზე. ადამიანური სიამაყე და თვითკმარობა მის წინაშე მხილებულია. თუმცა ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო მისი საოცარი დამდაბლებისა. თითქმის უსასრულო დამცირება იქნებოდა ღვთის მისთვის ადამიანის ბუნების მიღება მაშინაც კი, როდესაც ადამი ედემში თავის უმანკოებაში იდგა. მაგრამ იესომ კაცობრივი ბუნება მაშინ მიიღო, როცა კაცთა მოდგმა ცოდვის ოთხი ათასი წლით იყო დასუსტებული. ადამის ყოველი შვილის მსგავსად, მანაც მიიღო მემკვიდრეობითობის დიდი კანონის მოქმედების შედეგები. თუ რა იყო ეს შედეგები, ნაჩვენებია მისი მიწიერი წინაპრების ისტორიაში. იგი ასეთი მემკვიდრეობით მოვიდა, რათა გაეზიარებინა ჩვენი მწუხარებანი და ცდუნებანი, და მოეცა ჩვენთვის უცოდველი ცხოვრების მაგალითი.“ ჟამთა სურვილი, 48.

იესო არის სიტყვა, და იესოც და ბიბლიაც კაცობრიობისა და ღვთაებრიობის შერწყმას წარმოადგენენ. როდესაც იესომ საუკუნეთა განმავლობაში ბიბლია წარმოშვა, მან ბიბლიაში დაადგინა წესები, რათა მათ, ვისაც სმენა აქვს, ესმოდეთ. წესები, რომლებიც ბიბლიას მართავენ, ასევე მისი ხასიათის თვისებებიცაა.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი თავს იყრის და სრულდება. აქ არის დანიელის წიგნის დამატება.“ მოციქულთა საქმეები, 585.

სიტყვა „complement“ ნიშნავს სრულყოფამდე მიყვანას. დანიელის მოწმობა გამოცხადებაში მთავრდება, რითაც დანიელის მოწმობა დასაწყისს წარმოადგენს, ხოლო გამოცხადება — დასასრულს. გამოცხადების დასაწყისი მეორდება გამოცხადების დასასრულშიც, და დანიელის პირველი თავის პირველ მუხლში არის ბრძოლა პირდაპირ ისრაელსა და პირდაპირ ბაბილონს შორის, რომელშიც ბაბილონი იმარჯვებს; მაგრამ საგამოცდო ისტორიის დასასრულს, დანიელი 11:45; 12:1-ში, სულიერი ბაბილონი ომშია სულიერ ისრაელთან, და ბოლოს ბაბილონი მარცხდება, ხოლო ისრაელი იმარჯვებს. როგორც იოანეს შემთხვევაში გამოცხადებაში, დანიელის მოწმობის დასაწყისი ეთანხმება მისი მოწმობის დასასრულს. მაშ, რა არის ჭეშმარიტება?

დოქტრინა არის სიტყვა, რომელიც მიუთითებს იმაზე, რასაც მორწმუნეთა ერთობა სწორად მიიჩნევს. მისი მიზანი ან გამოყენება არ არის შეზღუდული მხოლოდ ბიბლიით ან ქრისტიანობით. $\pi\theta\alpha\kappa\chi\tau\iota$ ქრისტიანობაში, სავარაუდოდ, უფრო მეტი ცრუ „დოქტრინაა“, ვიდრე ჭეშმარიტი, რადგან სულიერი ბაბილონი, პაპობა, არის ყოველგვარი უწმინდური და სამულველი ფრინველის გალია, და ეს ფრინველები ბოროტებას წარმოადგენენ, რომელსაც ეკლესიები ცრუ დოქტრინებით, მაგალითად იმით, რომ კანონი გაუქმებულია, ინარჩუნებენ და ფარავენ. მაგრამ არსებობს ჭეშმარიტი დოქტრინა.

ბერეელთა გონება წინასწარგანწყობით შეზღუდული არ იყო. ისინი მზად იყვნენ, გამოეკვლიათ მოციქულთა მიერ ქადაგებული მოძღვრებების ჭეშმარიტება. ისინი ბიბლიას ცნობისმოყვარეობის გამო კი არ იკვლევდნენ, არამედ რათა შეესწავლათ, რა იყო დაწერილი აღთქმული მესიის შესახებ. ყოველდღიურად იკვლევდნენ ღვთივშთაგონებულ წერილებს, და როდესაც წერილს წერილს ადარებდნენ, ზეციერი ანგელოზები მათ გვერდით იდგნენ, გონებას უნათებდნენ და გულებზე ახდენდნენ შთაბეჭდილებას.

„სადაც კი სახარების ჭეშმარიტებები იქადაგება, ისინი, რომელთაც გულწრფელად სურთ მართლის ქმნა, აღიძვრიან წმინდა წერილების გულმოდგინე კვლევისათვის. თუ, ამ ქვეყნის ისტორიის დამამთავრებელ სცენებში, ისინი, ვისაც გამომცდელი ჭეშმარიტებები ეუწყებათ, მიჰყვებიან ბერეელთა მაგალითს, ყოველდღე იკვლევდნენ წერილებს და მათთვის მოტანილ უწყებებს ღვთის სიტყვას ადარებდნენ, დღეს ღვთის რჯულის მცნებათა ერთგულთა რიცხვი დიდი იქნებოდა იქ, სადაც ახლა შედარებით ცოტანი არიან. მაგრამ როდესაც არაპოპულარული ბიბლიური ჭეშმარიტებები წარედგინებათ, მრავალი უარს ამბობს ამგვარი გამოკვლევის ჩატარებაზე. თუმცა წმინდა წერილის ნათელ სწავლებებს ვერ უარყოფენ, მაინც ავლენენ უკიდურეს უხალისობას შეთავაზებული მტკიცებულებების შესწავლის მიმართ. ზოგს მიაჩნია, რომ თუნდაც ეს მოძღვრებანი მართლაც ჭეშმარიტი იყოს, დიდი მნიშვნელობა არა აქვს, მიიღებენ თუ არა ამ ახალ ნათელს, და ისინი ებლაუჭებიან საამო ზღაპრებს, რომელთაც მტერი სულთა გზის ასაბნევად იყენებს. ამგვარად მათი გონება ცთომილებით ბრმავდება და ისინი ზეცას სცილდებიან.“

„ყველა განიკითხება იმ ნათლის მიხედვით, რომელიც მიეცა. უფალი აგზავნის თავის მაცნეებს ხსნის უწყებით, და ვინც ისმენს, მათ პასუხს მოსთხოვს იმისათვის, თუ როგორ ექცევიან ისინი მისი მსახურების სიტყვებს. ისინი, ვინც გულწრფელად ეძიებენ ჭეშმარიტებას, ღვთის სიტყვის ნათელში გულმოდგინედ გამოიკვლევენ მათთვის წარდგენილ მოძღვრებებს.“ მოციქულთა საქმეები, 231, 232.

არსებობს „მოძღვრებანი“, რომლებიც „სახარების ჭეშმარიტებანი“ არიან, და მათი გამოკვლევაა საჭირო. ზოგიერთი მათგანი (თუ არა ყველა) „საცდელი ჭეშმარიტებაა“. შაბათი ადვილად გასაგები საცდელი ჭეშმარიტებაა. არსებობს ჭეშმარიტი და ცრუ მოძღვრებანი. ზოგიერთი ჭეშმარიტი მოძღვრება მათთვის, ვინც მათ ისმენს, გამოცდას წარმოადგენს. ასევე არსებობს ჭეშმარიტების ისეთი სახეც, რომელიც დროის განსაზღვრული პერიოდისთვის არის განკუთვნილი. ამ ჭეშმარიტებებს „აწმყო ჭეშმარიტება“ ეწოდება.

„ღვთის სიტყვაში მრავალი ძვირფასი ჭეშმარიტებაა დაცული, მაგრამ სამწყსოს ახლა „აწმყო ჭეშმარიტება“ ესაჭიროება. მე ვიხილე საშიშროება იმისა, რომ მაცნეები განუდგნენ აწმყო ჭეშმარიტების მნიშვნელოვან საკითხებს, რათა შეჩერდნენ ისეთ თემებზე, რომლებიც არ არის გამიზნული სამწყსოს გასაერთიანებლად და სულის განსასაწმიდად. სატანა აქ ყოველ შესაძლო უპირატესობას გამოიყენებს საქმის დასაზიანებლად.“

„მაგრამ ისეთი საკითხები, როგორიცაა საწმიდარი, 2300 დღესთან, ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენასთან კავშირში, სრულიად შესაფერისია იმისათვის, რომ ახსნას წარსული ადვენტური მოძრაობა, აჩვენოს, რა არის ჩვენი დღევანდელი მდგომარეობა, განამტკიცოს მერყევთა რწმენა და მიანიჭოს განსაზღვრულობა დიდებულ მომავალს. მე ხშირად მინახავს, რომ ესენი იყო მთავარი საკითხები, რომლებზედაც მაცნეები უნდა შეჩერებულიყვნენ.“ Early Writings, 63.

ადვენტისტები ხშირად იყენებენ ამ მონაკვეთს, რათა თავი აარიდონ იმას, რასაც იგი სინამდვილეში აცხადებს. ისინი ამტკიცებენ, რომ ყველაფერი, რაც უნდა იქნეს ხაზგასმული ჩვენს „აწმყო ჭეშმარიტების“ უწყებებში, არის საწმიდარი, 2300 დღე, მცნებები და იესოს რწმენა. ამ მტკიცებას ისინი წამოაყენებენ, რათა თავი აარიდონ იმას, რაც ამ ოთხ საკითხთან დაკავშირებით არის განსაზღვრული.

ამ ოთხი დიდი ჭეშმარიტების მიზანი ის არის, რომ ისინი „სრულყოფილად არის გამიზნული, რათა ახსნას წარსული ადვენტური მოძრაობა და აჩვენოს, რა არის ჩვენი ახლანდელი მდგომარეობა, განამტკიცოს შემკრთალი მორწმუნეთა რწმენა და მიანიჭოს სარწმუნოება დიდებულ მომავალს“. ეს ოთხი აწმყო ჭეშმარიტების დოქტრინა განზრახულია იმის საჩვენებლად, რომ ადვენტიზმის დასაწყისი (წარსული ადვენტური მოძრაობა) ასახავს ადვენტიზმის დასასრულს (ჩვენს ახლანდელ მდგომარეობას). ეს ოთხი ძირითადი დოქტრინა „სრულყოფილად არის გამიზნული“ იმის ასახსნელად, რომ დასასრული დასაწყისით არის ილუსტრირებული. შთაგონების ამ მონაკვეთის თანახმად, ეს არის ის „აწმყო ჭეშმარიტება“, რომელიც „სამწყსოს ახლა სჭირდება“.

ძველი ისრაელი არის ისრაელის დასაწყისი, ხოლო თანამედროვე ისრაელი — დასასრული. ძველი, პირდაპირი გაგებით ისრაელი წინასახავდა მეშვიდე დღის ადვენტიტ ხალხს აღსასრულის დროიდან, 1798 წლიდან, კვირა დღის კანონის შემოღებამდე. ქრისტეს პირველი მოსვლის წინ „აწმყო ჭეშმარიტება“ იუდეველთათვის უხილავი იყო, რადგან ისინი ბრმანი იყვნენ (ლაოდიკეელნი) თავიანთ წეს-ჩვეულებებსა და გადმოცემებზე დამოკიდებულების გამო.

„გვინდა გავიგოთ დრო, რომელშიც ვცხოვრობთ. ჩვენ მას ნახევრადაც არ ვიგებთ. ჩვენ მას ნახევრადაც არ შევიცნობთ. გული მითრთის, როცა ვფიქრობ, რა მტერთან გვიწევს შეხვედრა და რაოდენ სუსტად ვართ მომზადებულნი მასთან შესახვედრად. ისრაელის ძეთა გამოცდები და მათი მდგომარეობა ქრისტეს პირველი მოსვლის უშუალოდ წინ მრავალგზის და მრავალგზის წარმომედგინა, რათა ნათლად წარმოჩენილიყო ღვთის ხალხის მდგომარეობა მათ გამოცდილებაში ქრისტეს მეორე მოსვლის წინ — როგორ ეძებდა მტერი ყოველ შესაძლებლობას, რომ იუდეველთა გონებაზე დაემყარებინა ბატონობა, და დღესაც ის ცდილობს, დააბრმავოს ღვთის მსახურთა გონება, რათა მათ ვერ შეძლონ ძვირფასი ჭეშმარიტების გარჩევა.“ Selected Messages, წიგნი 2, 406.

ჩვენი მომდევნო მითითების თანახმად, იუდეველებს თვალთახედვიდან ჰქონდათ დაკარგული „ღვთის თავდაპირველი ჭეშმარიტება“, ხოლო ეს თავდაპირველი ჭეშმარიტება იუდეველთათვის ეგვიპტიდან გამოხსნის ისტორია იყო. ამ გამოხსნის ისტორია მათი თავდაპირველი ჭეშმარიტება იყო; ეს იყო ის ჭეშმარიტება, რომლის სწავლებაც მათ ევალებოდათ თავიანთი შვილებისთვის თაობიდან თაობამდე. მათ ვერ შეასრულეს ეს, ისევე როგორც ადვენტიზმმა. დაბრმავებული იუდეველებისთვის ჭეშმარიტების წარსადგენად, იესომ ჭეშმარიტება ჩასვა ჩარჩოში.

„მხსნელის დღეებში იუდეველებს ჭეშმარიტების ძვირფასი სამკაულები ისე დაეფარათ გადმოცემისა და ზღაპრის ნაგვით, რომ შეუძლებელი იყო ჭეშმარიტის გარჩევა ცრუსაგან. მხსნელი მოვიდა, რათა გაეწმინდა ცრუმორწმუნეობისა და დიდი ხნის განმავლობაში ნაფერები შეცდომების ნაგავი და ღვთის სიტყვის სამკაულები ჭეშმარიტების ჩარჩოში ჩაესვა. რას იზამდა მხსნელი, ახლა რომ ჩვენთან მოსულიყო, როგორც იუდეველებთან მოვიდა? მას მსგავსივე საქმე ექნებოდა აღსასრულებელი — გადმოცემისა და ცერემონიალების ნაგვისგან გასაწმენდად. იუდეველნი დიდად შეძრწუნდნენ, როდესაც მან ეს საქმე გააკეთა. მათ ღვთის თავდაპირველი ჭეშმარიტება თვალთაგან ჰქონდათ დაკარგული, მაგრამ ქრისტემ კვლავ თვალსაჩინოდ წარმოაჩინა იგი. ჩვენი საქმეა ღვთის ძვირფასი ჭეშმარიტებანი გავათავისუფლოთ ცრუმორწმუნეობისა და შეცდომისაგან.“

„დიდებული ჭეშმარიტებანი თვალს მიეფარა დამარხული იყო და შეცდომამ და ცრურწმენამ ისინი ბრწყინვალეობასა და მიმზიდველობას დააკლო. იესო ავლენს ღვთის ნათელს და მთელი მისი საღვთო დიდებით წარმოაჩენს ჭეშმარიტების მშვენიერ ბრწყინვალეობას. გულწრფელთა გონება აღტაცებით ივსება. მათი გულები წმიდა სიყვარულით მიიზიდება მისკენ, რომელმაც ჭეშმარიტების ძვირფასი ქვები გამოიტანა და მათს გაგებას წარუდგინა.“

„იუდეველებს ჭეშმარიტების გარკვეული ნაწილი ესმოდათ და ღვთის სიტყვის გარკვეულ ნაწილს ასწავლიდნენ; მაგრამ მათ არ ესმოდათ ღვთის კანონის ყოვლისმომცველი ბუნება. ქრისტემ ტრადიციის ნაგავი გადაგავა და ღვთის განზრახვების ნამდვილი არსი და გული გამოავლინა. როდესაც მან ეს გააკეთა, ისინი თავშეუკავებელ გაღიზიანებამდე მივიდნენ. ისინი ცრუ ცნობებს ავრცელებდნენ ერთი ქალაქიდან მეორეში, თითქოს ქრისტე ღვთის საქმეს ანადგურებდა. მაგრამ მაშინ, როცა იესომ ძველი ფორმები გააუქმა, მან ძველი ჭეშმარიტებები კვლავ აღადგინა და ისინი ჭეშმარიტების ჩარჩოში მოაქცია. მან ისინი შეათავსა და ურთიერთთან შეაერთა, რითაც ჩამოაყალიბა ჭეშმარიტების სრული და სიმეტრიული სისტემა. ეს იყო საქმე, რომელიც ჩვენმა მაცხოვარმა აღასრულა; და ახლა ჩვენ რა უნდა ვქნათ? განა ქრისტესთან თანხმობაში არ უნდა ვიმუშაოთ? განა ხმებზე და გადმოცემებზე უნდა ვიყოთ დამორჩილებულნი? განა უნდა მივცეთ ნება ჩვენს საკუთარ წარმოსახვებს, რომ ჩვენგან ღვთის ნათელი დაფარონ? ჩვენ ყურადღებით უნდა ვკითხულობდეთ, გონიერად უნდა ვისმენდეთ და სხვებსაც ვასწავლიდეთ იმას, რაც ვისწავლეთ. ჩვენ განუწყვეტლივ უნდა გვმოიდეს სიცოცხლის პური, განუწყვეტლივ უნდა ვეძებდეთ ცოცხალ წყალს და ღვთის თოვლს, რათა შევძლოთ ხალხის მიყვანა ჭეშმარიტების წყაროს ცოცხალ, გამაგრილებელ წყლებთან.“ Review and Herald, June 4, 1889.

თავისი პირველი მოსვლისას იესომ „აღადგინა ძველი ჭეშმარიტებები და ჩასვა ისინი ჭეშმარიტების ჩარჩოში. მან ისინი ერთმანეთს შეუსაბამა და შეაერთა, რითაც შექმნა ჭეშმარიტების სრული და სიმეტრიული სისტემა.“ იესომ ძველი ისრაელის ადრინდელი ისტორია გამოიყენა, რათა ხელახლა დაემყარებინა ძველი ჭეშმარიტებები, და ეს გააკეთა იმით, რომ ეს ჭეშმარიტებები ერთმანეთს შეუხამა (თემატურად) და შეაერთა (პარალელურად, სტრიქონი სტრიქონზე). ეს მან გააკეთა იმ მიზნით, რომ გაეთავისუფლებინა იუდეველები ადათებისა და გადმოცემებისგან, რომლებმაც ისინი დააბრმავეს. ეს ისტორია იყო სიტყვიერი ისრაელის დასასრულის ისტორია.

ადვენტიზმი იმეორებს ძველი ისრაელის დასასრულის ისტორიას, და ის ჩარჩო, რომელშიც ჭეშმარიტება უნდა მოთავსდეს, რათა მოიხსნას ტრადიციისა და ჩვეულების ლაოდნიკური სიბრმავე, ახლაც ისევე სრულდება, როგორც მაშინ, როცა ქრისტე იუდეველებთან ურთიერთობდა. „ძველი ჭეშმარიტებები“ უნდა მოთავსდეს ჭეშმარიტების „ჩარჩოში“, რათა წინასწარმეტყველური ხაზები შეერთდეს სხვა წინასწარმეტყველურ ხაზებთან, „ხაზი ხაზზე“, პარალელურად, იმ მიზნით, რომ შესაძლოა ლაოდნიკიელი გათავისუფლდეს თავისი სიბრმავისგან. ქრისტე არის ჩვენი მაგალითი ყველაფერში.

ბიბლიაში არის ჭეშმარიტებები, რომლებიც მოძღვრებად არის განსაზღვრული, და „არის მრავალი შესანიშნავი ჭეშმარიტება“, მაგრამ არსებობს აგრეთვე „აწმყო ჭეშმარიტება“, რომელიც არის „გამოცდა იმ“ „თაობის ხალხისთვის“, რომელიც ცხოვრობს იმ დროს, როცა ეს ჭეშმარიტება ცხადდება. წინასწარმეტყველურად ეს ხდება ადვენტიზმის მეოთხე თაობაში, და „აწმყო ჭეშმარიტება“, „რომელიც არის გამოცდა ამ თაობისთვის“, არ ყოფილა გამოცდა ადვენტიზმის ადრეული

თაობებისთვის.

„წმინდა წერილებში არის ზოგიერთი ისეთი რამ, რომელთა გაგება ძნელია და რომელთაც, პეტრეს სიტყვისამებრ, უსწავლელნი და არამტკიცენი თავიანთავე დასაღუპად ამრუდებენ. ამ ცხოვრებაში შესაძლოა ვერ შევძლოთ წმინდა წერილის ყოველი ადგილის მნიშვნელობის ახსნა; მაგრამ პრაქტიკული ჭეშმარიტების არც ერთი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი საკითხი არ დარჩება საიდუმლოებით დაბნელებული. როდესაც ღვთის განგებულებით დადგება დრო, რომ ქვეყნიერება იმ დროის ჭეშმარიტებით გამოიცადოს, გონებანი მისი სულით აღიმკვრებიან, რათა იკვლიონ წმინდა წერილნი, მარხვითაც და ღოცვითაც, ვიდრე კავშირი კავშირთან არ გამოიძებნება და არ შეერთდება სრულ ჯაჭვად. ყოველი ფაქტი, რომელიც უშუალოდ შეეხება სულთა ხსნას, ისე ნათლად გამოცხადდება, რომ არავის დასჭირდება შეცდომაში ჩავარდნა ან სიბნელებაში სიარული.“

„როგორც ჩვენ მივყვებოდით წინასწარმეტყველების ჯაჭვს, ჩვენი დროისთვის გამოცხადებული ჭეშმარიტება ნათლად იქნა დანახული და განმარტებული. ჩვენ პასუხს ვაგებთ იმ უპირატესობებისთვის, რომლებითაც ვსარგებლობთ, და იმ ნათლისთვის, რომელიც ჩვენს გზას ანათებს. ისინი, ვინც წარსულ თაობებში ცხოვრობდნენ, პასუხს აგებდნენ იმ ნათლისთვის, რომლის მათზე გაბრწყინებაც ნებადართული იყო. მათი გონება ვარჯიშდებოდა წმინდა წერილის სხვადასხვა საკითხთან მიმართებით, რომლებიც მათ გამოსცდიდა. მაგრამ მათ არ ესმოდათ ის ჭეშმარიტებები, რომლებიც ჩვენ გვესმის. ისინი არ იყვნენ პასუხისმგებელნი იმ ნათლისთვის, რომელიც არ ჰქონდათ. მათ ჰქონდათ ბიბლია, როგორც ჩვენ გვაქვს; მაგრამ განსაკუთრებული ჭეშმარიტების გახსნის დრო, რომელიც დაკავშირებულია დედამიწის ისტორიის დასკვნით სცენებთან, არის უკანასკნელი თაობების ჟამს, რომელთაც დედამიწაზე უნდა იცხოვრონ.

„განსაკუთრებული ჭეშმარიტებანი მორგებული იყო თაობათა მდგომარეობას, როგორადაც ისინი არსებობდნენ. ახლანდელი ჭეშმარიტება, რომელიც ამ თაობის ხალხისთვის გამოცდას წარმოადგენს, შორეულ წარსულ თაობათა ხალხისთვის გამოცდა არ ყოფილა. იმ სინათლეს, რომელიც ახლა ჩვენზე ანათებს მეოთხე მცნების შაბათის შესახებ, წარსულ თაობებს რომ მიეღოთ, ღმერთი მათ ამ სინათლისთვის პასუხს მოსთხოვდა.“ Testimonies, volume two, 692, 693.

მათთვის, ვისაც შეიძლება სურდეს უარყოს, რომ ადვენტიზმის ისტორიაში ოთხი თაობაა, მე მიგანიშნებდით აბაკუმის დაფებზე. ამ ფაქტის გასაგებად მეტად მარტივი გზაა ის, რომ სახელწოდება ლაოდიკეა ნიშნავს განსჯილ ხალხს. ადვენტიზმის დასაწყისმა გამოაცხადა სამსჯავროს გახსნა, ხოლო ადვენტიზმის დასასრული აცხადებს სამსჯავროს დახურვას. სამსჯავროს დახურვა ხდება მესამე და მეოთხე თაობებში.

არ გაიკეთო შენთვის კერპი, არც რაიმე ხატი იმისა, რაც არის მაღლა ცაში, ან რაც არის დაბლა მიწაზე, ან რაც არის წყალში მიწის ქვეშ; არ სცა თაყვანი მათ და არც ემსახურო მათ, რადგან მე, უფალი, შენი ღმერთი, შურიანი ღმერთი ვარ, რომელიც მამათა უსამართლობას შვილებზე მოვიკითხავ მესამე და მეოთხე თაობამდე მათში, რომელთაც ვძულვარ; და წყალობას ვუჩენ ათასებს მათგან, რომელთაც ვუყვარვარ

და იცავენ ჩემს მცნებებს. გამოსვლა 20:4-6.

სამსჯავროს დასასრულს, ლაოდიკეული (განსჯილი ხალხი) ადვენტიზმის უკანასკნელი თაობა გასამართლდება და უფლის პირიდან ამოინთხევა, როგორც ძველი ისრაელი იერუსალიმის განადგურებისას. ბიბლიური დოქტრინები ჭეშმარიტებებია; ასევე არსებობს გამოსაცდელი ჭეშმარიტებები და კიდევ — აწმყო ჭეშმარიტებები. აწმყო ჭეშმარიტება ყოველთვის გამოსაცდელი ჭეშმარიტებაა, მაგრამ იგი განსაკუთრებით იმ გამოსაცდელ ჭეშმარიტებას აღნიშნავს, რომელიც საგანგებოდ არის განკუთვნილი იმ თაობისთვის, რომელიც ამჟამად ცხოვრობს. თუმცა სინამდვილე, უფრო მეტად, ის არის, რომ ღვთის სიტყვის ყოველი ჭეშმარიტება, რომლის უარყოფასაც ვირჩევთ, სწორედ იმ წამს ხდება გამოსაცდელი ჭეშმარიტება, რომელშიც ჩვენ ახლახან ჩავიჭერთ.

იესო არის ღვთის სიტყვა და იგი არის ჭეშმარიტება. მან პილატეს აუწყა, რომ მიზეზი, რის გამოც იგი „მოვიდა“ „ქვეყნიერებაში“, იყო „ჭეშმარიტების დასამოწმებლად“, და რომ ყოველი, ვინც მის ხმას ისმენდა, „ჭეშმარიტებისაგან არის“. სიტყვა „ჭეშმარიტება“, რომელზედაც პილატე და იესო საუბრობდნენ, მომდინარეობს ებრაული სიტყვიდან, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“ და ძველ აღთქმაში ას ოცდაშვიდჯერ გვხვდება. ეს ებრაული სიტყვა (H571) ინგლისურად სხვადასხვა სიტყვით ითარგმნება, მაგრამ ძველ აღთქმაში ოთხმოცდაორჯერ სწორედ როგორც „ჭეშმარიტება“ არის გადმოცემული. ეს არის ერთ-ერთი იმ სიტყვათაგანი, რომელიც მრავალ დონეზე უკიდურესად ძლიერია.

ძველ აღთქმაში სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“, შედგება სამი ებრაული ასოსგან, და ებრაულში ასოებს საკუთარი განსაზღვრება აქვთ; ამიტომ, ასოებისგან შექმნილი სიტყვა აერთიანებს თითოეული ასოს ერთობლივ მნიშვნელობებს, რათა წარმოქმნას ამ სიტყვის საბოლოო მნიშვნელობა. სიტყვა „ჭეშმარიტება“ შედგება სამი ებრაული ასოსგან: ებრაული ანბანის პირველი ასოსგან, შუაში მდგომი ასოსგან და ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასოსგან. ძველ აღთქმაში „ჭეშმარიტება“ წარმოდგენილია ანბანის პირველი და უკანასკნელი ასოებით, შუაში მდგომ ასოსთან ერთად!

ეს არის ბიბლიური „პირველი მოხსენიების წესის“ განსაზღვრება. როდესაც რაიმე თემა პირველად არის წარმოდგენილი, ეს არის სიტყვისათვის ყველაზე მნიშვნელოვანი მითითება, რადგან იგი თესლია და შეიცავს მთელ იმ დნმ-ს, რომელიც აუცილებელია მთელი ამბის წარმოსაქმნელად. „პირველი მოხსენიების წესში“ მეორე უმნიშვნელოვანესი მითითება არის უკანასკნელი მითითება, რადგან სწორედ იქ არის ერთად შეკრული ყველა ამბავი, რომელიც დასაწყისსა და დასასრულს შორის აღმოცენდება. „გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება,“ ხოლო გამოცხადება ბიბლიის უკანასკნელი წიგნია.

ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, იწყება ასოთი „ალეფ“; მეცამეტე ასოა „მემ“, ხოლო ოცდამეორე და უკანასკნელი ასოა „თავ“. ცხადია, ამ ასოთა განმარტებებს სხვადასხვა ნიუანსი ახლავს თან იმის მიხედვით, თუ რომელ

ენათმეცნიერს მივმართავთ განსაზღვრებისთვის, მაგრამ ზოგადი განმარტებები მეტად საგულისხმოა.

ა (ალეფი): ებრაული ანბანის პირველი ასო, და იგი ხშირად ასოცირდება ერთობასთან; იგი გამოხატავს ღვთაებრივსა და მარადიულს და სიმბოლოურად აღნიშნავს კავშირს ღმერთსა და ქმნილებას შორის.

მ (მემ): ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოა და ხშირად წყალს უკავშირდება.

ת (Tav): ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასო, და მას აქვს „ნიშნის“ ან „ბეჭდის“ მნიშვნელობა. იგი ხშირად ასოცირდება დასრულების ცნებასთან ან ქმნილების „ბეჭედთან“. ძველ ებრაულში ასო Tav-ს ჯვრის ფორმა ჰქონდა.

ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“ და რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, შედგება სამი ასოსგან, რომლებიც ერთად მარადიულ სახარებას წარმოადგენენ. რა? ეს ადვილად ამოსაცნობია, თუ გესმით, რომ სამი ანგელოზის უწყებანი მარადიული სახარებაა. ეს ამოსაცნობია, რადგან ამ სამი ასოს განმარტებები სამი ანგელოზის უწყებას წარმოადგენს.

გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზი განსაზღვრავს საუკუნო სახარებას და შემდეგ მთელ მსოფლიოს მოუწოდებს, „ემინოდეთ ღვთისა“ და განადიდონ იგი შემოქმედის თაყვანისცემით. იმ სამი ასოდან პირველის, (Aleph)-ის, განსაზღვრებაა: „ღვთაებრივი, მარადიული ღმერთი და, როგორც კაცობრიობის შემოქმედი, ღმერთი, რომლისაც ადამიანებს მოწიწებით უნდა ემინოდეთ და თაყვანი სცენ.“

ალეფი წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას.

მეორე ანგელოზის უწყება ადამიანებს ბაბილონიდან იწვევს, აღნიშნავს, როდის გადმოიღვრება სულიწმიდა, და ამოიცნობს ბაბილონის აჯანყებას. (Mem)-ის განსაზღვრება დაკავშირებულია წყალთან (სულის გადმოღვრის სიმბოლოსთან), და იგი ანბანის მეცამეტე ასოა; რიცხვი ცამეტი კი აჯანყების სიმბოლოა, რითაც ბაბილონი იდენტიფიცირდება. Mem წარმოადგენს მეორე ანგელოზის უწყებას.

მესამე ანგელოზი აფრთხილებს ადამიანებს მხეცის ნიშნის მიღების წინააღმდეგ, განასხვავებს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს და ღვთის რისხვას. (Tav)-ის განსაზღვრება ისაა, რომ იგი აღნიშნავს „ნიშანს“ (მხეცის ნიშანს); იგი წარმოადგენს შექმნის ბეჭედს (ღვთის ბეჭედს). თვით ასო ჯვრის ფორმისაა. Tav წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყებას.

„რა არის ცოცხალი ღვთის ბეჭედი, რომელიც მის ხალხს შუბლზე ედება? ეს არის ნიშანი, რომლის წაკითხვაც ანგელოზებს შეუძლიათ, ხოლო ადამიანთა თვალებს — არა; რადგან დამღუპველმა ანგელოზმა უნდა იხილოს ეს გამოსყიდვის ნიშანი. გონიერმა გონებამ დაინახა კალვარიის ჯვრის ნიშანი უფლის მიერ შვილად აყვანილ ძეებსა და ასულებზე. ღვთის რჯულის დარღვევის ცოდვა წაღებულია. მათ აცვიათ საქორწილო სამოსელი და მორჩილნი და ერთგულნი არიან ღვთის ყველა

მცნებისადმი.“

„უფალი არ გაამართლებს მათ, ვინც იცის ჭეშმარიტება, თუ ისინი სიტყვითა და საქმით არ ემორჩილებიან მის მცნებებს.“ Maranatha, 243.

ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“, შედგება სამი ასოსაგან, რომელთაგან თითოეულს საკუთარი განსაზღვრება აქვს. ეს სამი განსაზღვრება ასევე არის სამი ანგელოზის უწყებათა განსაზღვრებანი. ისინი აგრეთვე პირველი ანგელოზის უწყების განსაზღვრებანიცაა, რადგან პირველი ანგელოზის უწყება იყო უწყება ადვენტიზმის დასაწყისში, ხოლო მესამე ანგელოზის უწყება არის უწყება ადვენტიზმის დასასრულს. რადგან იესო დასასრულს დასაწყისით ასახავს, პირველი ანგელოზი ფლობს მესამე ანგელოზის უწყების ყველა წინასწარმეტყველურ საზღვარს. ამგვარად, სამი ებრაული ასოს განსაზღვრებები იქცევა არა მხოლოდ მესამე ანგელოზის უწყების სიმბოლოებად, არამედ პირველი ანგელოზის უწყების სიმბოლოებადაც.

იოანეს გამოცხადებაში ებრძანა დაეწერა ის, რაც მაშინ იყო, და ამგვარად იგი ერთდროულად დაწერდა იმასაც, რაც მომავალში იქნებოდა. მან დასაწყისი აღწერა, რათა აღესანიშნავად წარმოეჩინა დასასრული. სრულიად ცხადი სიტყვებით, მეშვიდე დღის ადვენტისტებს ეუწყათ, რომ შეესწავლათ და ექცადათ მილერიტა უწყება, რომელიც პირველი ანგელოზის უწყებაა. ამ ჭეშმარიტებათა და ამ ისტორიის შესწავლითა და ქადაგებით ჩვენ ვიქცევათ მესამე ანგელოზის უწყებას და გავიმეორებთ პირველი ანგელოზის ისტორიას.

„ღმერთი ახალ უწყებას არ გვაძლევს. ჩვენ უნდა ვქადაგებდეთ იმ უწყებას, რომელმაც 1843 და 1844 წლებში სხვა ეკლესიებიდან გამოგვიყვანა.“ Review and Herald, January 19, 1905.

„1840–1844 წლებში მოცემული ყველა უწყება ახლა ძალმოსილად უნდა იქნეს გაცხადებული, რადგან მრავალმა ადამიანმა გზა-კვალი დაკარგა. ეს უწყებანი ყველა ეკლესიას უნდა მიეწოდოს.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

„ჭეშმარიტებანი, რომლებიც მივიღეთ 1841, ‘42, ‘43 და ‘44 წლებში, ახლა უნდა იქნეს შესწავლილი და გამოცხადებული.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 371.

„გაფრთხილება მოვიდა: არაფერი არ უნდა იქნეს დაშვებული, რაც დაარღვევს იმ რწმენის საფუძველს, რომელზეც ჩვენ ვაშენებდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი და მას შემდეგ მუდამ ვიდექი მსოფლიოს წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ ვაპირებთ, ფეხი ავიღოთ იმ საფუძვლიდან, რომელზეც დავდექით, როდესაც დღითი დღე გულმოდგინე ლოცვით ვეძიებდით უფალს და ნათელს ვეძებდით. ნუთუ ფიქრობთ, რომ შემეძლო უარმეყო ნათელი, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს საუკუნეთა კლდესავით. იგი მიძღვებოდა მე მას შემდეგ, რაც მომეცა.“ Review and Herald, April 14, 1903.

პირველი ანგელოზის უწყება და ის ისტორია, რომელშიც ეს უწყება იქნა წარმოდგენილი, პარალელურია და თვალსაჩინოდ წარმოაჩენს ჩვენს ახლანდელ ისტორიას — გარკვეული წინასწარმეტყველური დათქმებით. ეს ორივე ისტორია აგრეთვე წარმოდგენილია იმ სამი ასოთი, რომლებიც ღვთაებრივმა ენათმეცნიერმა გამოიყენა სიტყვის „ჭეშმარიტება“ შესაქმნელად. ხოლო ეს სიტყვა „ჭეშმარიტება“ წარმოადგენს საუკუნო სახარებას.

ადვენტიზმის დასაწყისში მილერიტების ისტორია, რომელიც პირველ ანგელოზს წარმოადგენს, და ადვენტიზმის დასასრულის ისტორია, რომელსაც მესამე ანგელოზი წარმოადგენს, პარალელური ისტორიებია, თუმცა ისინი გარკვეულ განსხვავებებს შეიცავს.

პირველი ანგელოზი აცხადებს სასამართლოს გახსნას, ხოლო მესამე ანგელოზი აცხადებს სასამართლოს დახურვას. ის წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, რომლის საფუძველზედაც ადვენტიზმის ისტორია განვითარდა, იდენტურია როგორც მის საწყის ისტორიაში, ისე მის დასასრულში. შეიძლება ნაჩვენები იქნეს, რომ ორივე ბოლო მიჰყვება სამი ანგელოზის სამ ნაბიჯს, როდესაც ისინი ისტორიაში შემოდიან. და ეს სამი ანგელოზი ასევე ის სამი ასოცაა. ამიტომ, მოვლენათა წინასწარმეტყველური თანმიმდევრობა ადვენტიზმის ორივე ბოლოში დაფუძნებულია სამი ანგელოზის სამ ნაბიჯზე, რომლებიც გზის ნიშნულებია და რომლებიც ასევე წარმოდგენილია იმ სამი ებრაული ასოთი, რომლებიც ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება“.

ალფა არის ადვენტიზმის დასაწყისი, ომეგა — ადვენტიზმის დასასრული, ხოლო შუაში მდგომი ასო, როგორც მეცამეტე ასო, ამგვარად აღნიშნავს ადვენტიზმის აჯანყებას მისი დასაწყისიდან მის დასასრულამდე.

ჩვენ გვასწავლიან, თუ სად არის ღვთის გზა:

შენი გზა, ღმერთო, არის საწმიდარში; ვინ არის იმდენად დიდი ღმერთი, როგორც ჩვენი ღმერთი? ფსალმუნები 77:13.

საწმიდარში ვხედავთ, რომ ღმერთის გზა იგივე სამი საფეხურია, რაც სამი ანგელოზის უწყებები. ეზოში ღვთის შიში ადამიანს აღძრავს შესაწირავის მიტანად და გამართლების მისაღებად. წმიდა ადგილას განწმედა წარმოდგენილია ლოცვითი ცხოვრებით, რომელსაც საკმევლის სამსხვერპლო გამოხატავს, შესწავლის ცხოვრებით, რომელსაც საწინაწარსაპურეთა ტაბლა გამოხატავს, და მსახურების ცხოვრებით, რომელსაც სასანთლეები გამოხატავენ. უწმიდესი ადგილი სამსჯავროს წარმოადგენს. როდესაც გვაქვს ღვთის შიში, როგორც ეს პირველი ანგელოზის უწყებაშია წარმოდგენილი, ჩვენ ვეძებთ გამართლებას ჯვრის ძირთან, ეზოში. როცა გამართლებულნი ვართ (მართლებად ქმნილნი), დავდივართ განწმედილი ცხოვრების სიახლეში (სიწმიდეში ზრდაში), როგორც ეს წმიდა ადგილით არის წარმოდგენილი. წმიდა ადგილი წარმოადგენს ქრისტიანის საქმეს, როგორც ეს მილერიტებმა აღასრულეს მეორე ანგელოზის უწყების დროს, შუალადის ღაღადის თანხლებით. გამართლებულნი და განწმედილნი, მზად ვართ სამსჯავროსათვის, რომელიც უწმიდესი ადგილით არის წარმოდგენილი. საწმიდრის სამი საფეხური, რომლებიც,

სხვა საკითხებთან ერთად, წარმოადგენს სამ თეოლოგიურ ტერმინს — გამართლებას, განწმედას და განდიდებას, და აგრეთვე წარმოადგენს სამი ანგელოზის უწყებებს, და, რა თქმა უნდა, ასევე წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას და, რა თქმა უნდა, ასევე წარმოადგენს იმ სამ ასოს, რომელთა გამოყენებითაც იქმნება სიტყვა „ჭეშმარიტება.“

საკურთხეველის ეზოში ჩვენ ამ სამივე საფეხურსაც ვპოულობთ. საკურთხეველში პირველი საფეხური აუცილებლად უნდა ასახავდეს საკურთხეველის უკანასკნელ საფეხურს, ისევე როგორც პირველი ანგელოზი პარალელურია მესამე ანგელოზთან. ეზოში პირველი საფეხური არის შესაწირავის დაკვლა, რაც გამართლებას წარმოადგენს. მეორე საფეხური არის საბანელი, სადაც ქონი (ცოდვა) მოცილდება და შესაწირავი განიწმინდება საბოლოო საფეხურებამდე. საბანელის წყალი მეორე საფეხურის დამახასიათებელი ნიშანია. მესამე საფეხური არის თავად სრულად დასაწველი მსხვერპლი, რომელიც წინასწარ განასახიერებდა ქრისტეს ჯვარზე, სადაც სამსჯავრო აღსრულდა. ესelfde სამი საფეხური არის საკურთხეველის პირველ საფეხურშიც, ისევე როგორც იგივე სამი საფეხურია პირველი ანგელოზის უწყებაში. ალფისა და ომეგის პრინციპი საკურთხეველის შიგნითაა, როგორც იგი არის სამი ანგელოზის უწყებებში, როგორც იგი არის იმ ასოებში, რომლებიც ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება.“

2300-წლიანი წინასწარმეტყველება იდენტურ სტრუქტურას ფლობს. ეს წინასწარმეტყველება სამი დეკრეტით დაიწყო და დასრულდა მესამე ანგელოზის უწყების მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს. წინასწარმეტყველება წარმოგვიდგენს ხუთ წინასწარმეტყველურ ხაზს, და 2300-წლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისის ისტორია წარმოადგენს ამ ხუთივე წინასწარმეტყველების დასასრულის ისტორიას. სრული 2300-წლიანი წინასწარმეტყველების დასაწყისსაც და დასასრულსაც სამი დეკრეტი აქვს, და იგი სამი უწყებით სრულდება.

წინასწარმეტყველების დასაწყისი ძვ. წ. 457 წელს დადგა მძიმე ჟამს და იძლეოდა იუდეველთა დაბრუნებისა და ტაძრისა და ქალაქის აღდგენის შესაძლებლობას. წინასწარმეტყველების თანახმად, ძვ. წ. 457 წელს დაწყებული საქმის შემდეგ 49 წლის გასვლისას იგი დასრულდა მძიმე ჟამს. ორმოცდაცხრა წლის დასაწყისი ასახავს ორმოცდაცხრა წლის დასასრულს.

ძვ. წ. 457 წელი აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველების დასაწყისს, რომელიც ქრისტეს ნათლობისას მის ცხებას მიუთითებს. მისი ცხება აღნიშნავდა მისი საქმის დასაწყისს — შეეკრიბა ხალხი, რათა ყოფილიყვნენ ახალი და არა ძველი იერუსალიმის მოქალაქენი, ისევე როგორც ძველი ისრაელი შეიკრიბა, რათა აღედგინა სიტყვასიტყვითი იერუსალიმი ძვ. წ. 457 წელს.

ძვ. წ. 457 წელიც აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველების დასაწყისს, რომელიც მიუთითებს, თუ როდის იქნებოდა ქრისტე ჯვარცმული. და უაიტი ჯვრის ისტორიას უსადაგებს 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებას, და იგი ასევე წითელი ზღვის გადაკვეთის ისტორიასაც უსადაგებს დიდ იმედგაცრუებას. ძვ. წ. 457 წელს მოხდა იმედგაცრუება, რომელიც წინასახედ წარმოადგენდა ებრაელთა იმედგაცრუებას

წითელ ზღვასთან, ადვენტიტთა დიდ იმედგაცრუებას, მოწაფეთა იმედგაცრუებას ჯვართან და ეზრას იმედგაცრუებას ძვ. წ. 457 წელს.

„ეზრას მოელოდა, რომ იერუსალიმში მრავალრიცხოვანი ხალხი დაბრუნდებოდა, მაგრამ მათმა რიცხვმა, ვინც ამ მოწოდებას გამოეხმაურა, მწარე იმედგაცრუება გამოიწვია. მრავალ მათგანს, ვისაც სახლები და მიწები ჰქონდა შეძენილი, არ ჰქონდა სურვილი, ეს ქონება მსხვერპლად გაეღო. მათ უყვარდათ სიმშვიდე და კეთილმოწყობა და სრულიად კმაყოფილნი იყვნენ დარჩენით. მათი მაგალითი დაბრკოლებად ექცა სხვებს, რომელთაც სხვა შემთხვევაში შესაძლოა აერჩიათ, თავიანთი წილი დაეკავშირებინათ მათთან, ვინც რწმენით მიიწევდა წინ.“
წინასწარმეტყველები და მეფენი, 612.

ძვ. წ. 457 წელი ასევე აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველების დასაწყისს, რომელიც განსაზღვრავს, როდის განემორბოდა ღმერთს ძველი ისრაელი და სახარება წარმართებს გადაეცემოდა, რითაც აღინიშნებოდა 490-წლიანი განსაკუთრებული გამოსაცდელი დროის დასასრული, რომელიც განსაკუთრებით ძველი ისრაელისთვის იყო განკუთვნილი. მაშასადამე, ძვ. წ. 457 წელი აღნიშნავს მათი გამოსაცდელი დროის დასაწყისს, ხოლო ახ. წ. 34 წელი — მათი გამოსაცდელი დროის დასასრულს, რითაც წინასახეობრივად მიანიშნებს, რომ ადვენტიზმის გამოსაცდელი დრო 1844 წელს დაიწყო და კვირის კანონის დროს დასრულდება.

არსებობს კიდევ რამდენიმე შინაგანი დროითი წინასწარმეტყველება 2300-წლიანი წინასწარმეტყველების ფარგლებში, მაგრამ ყველა მათგანი ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშანს. მათი დასაწყისები მათ დასასრულებს წარმოაჩენს.

მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ ძველი ისრაელი დაიდგინა ღვთის რჯულის მცველად, ხოლო თანამედროვე ისრაელი დაიდგინა არა მხოლოდ მისი რჯულის, არამედ მისი წინასწარმეტყველებების მცველადაც. როდესაც უფალი აღთქმაში შევიდა ძველ ისრაელთან, მან ისინი დაადგინა ათი მცნების მცველებად, როგორც ეს ორ ქვის დაფაზე იყო დაწერილი. როდესაც იგი თანამედროვე ისრაელთან შევიდა აღთქმაში მილერიტულ ისტორიაში, მან ისინი დაადგინა თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვის მცველებად, როგორც ეს წარმოდგენილია აბაკუმის ორ დაფაზე, რომლებიც წარმოდგენილია 1843 და 1850 წლების პიონერულ სქემებზე. ძველი ისრაელის დასაწყისი ასახავს თანამედროვე ისრაელის დასაწყისს.

უფალმა მოუხმო თავის ერს, ისრაელს, და განაცალკევა ისინი სოფლისაგან, რათა მათთვის მიენდო წმიდა საუნჯე. მან ისინი თავისი რჯულის მცველებად დაადგინა; და განიზრახა, რომ მათი მეშვეობით ადამიანთა შორის შეენარჩუნებინა ცოდნა საკუთარი თავის შესახებ. მათი მეშვეობით ზეცის ნათელს უნდა გაენათებინა დედამიწის ბნელი ადგილები, და უნდა გაჟღერებულიყო ხმა, რომელიც ყველა ხალხს მოუწოდებდა, თავიანთი კერპთაყვანისმცემლობიდან მოქცეულიყვნენ, რათა ემსახურათ ცოცხალი და ჭეშმარიტი ღმერთისთვის.

„ებრაელებს რომ ერთგულად დაეცვათ მათთვის მინდობილი, ისინი ქვეყნიერებაში ძალად იქცეოდნენ. ღმერთი იქნებოდა მათი მფარველი და იგი აღამაღლებდა მათ

ყველა სხვა ერზე მაღლა. მისი ძლიერება და ჭეშმარიტება მათ მიერ გამოცხადდებოდა, და ისინი, მის ბრძნულ და წმიდა მმართველობას დაქვემდებარებულნი, წარდგებოდნენ როგორც მაგალითი იმისა, რომ მისი მმართველობა ყოველგვარ კერპთაყვანისმცემლობაზე აღმატებულია. მაგრამ მათ არ დაიცვეს ღმერთთან დადებული აღთქმა. ისინი მიჰყვნენ სხვა ერების კერპთაყვანისმცემლორ ჩვეულებებს; და ნაცვლად იმისა, რომ თავიანთი შემოქმედის სახელი ქვეყნად საქებად ექციათ, მათ იგი შეურაცხყოფაში მოაქციეს.“

„მაგრამ ღვთის განზრახვა უნდა აღსრულდეს. მისი ნების ცოდნა უნდა ეუწყოს ქვეყნიერებას. ღმერთმა თავისი ხალხის მიმართ ჩაგვრის ხელი მოავლინა და ტყვეებად გაფანტა ისინი ხალხებს შორის. გასაჭირში მრავალმა მათგანმა მოინანია თავისი დანაშაულნი და უფალს დაუწყო ძებნა. ამგვარად, წარმართთა ქვეყნებში გაფანტულებმა, მათ გაავრცელეს ჭეშმარიტი ღმერთის ცოდნა.“

„ამ დღეს ღმერთმა თავისი ეკლესია მოუწოდა, როგორც მოუწოდა ძველ ისრაელს, იდგეს ქვეყნიერებაზე სინათლედ. ჭეშმარიტების ძლიერი მახვილით,—პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებებით,—მან გამოჰყო ხალხი ეკლესიებისგან და ქვეყნიერებისგან, რათა ისინი თავისთან წმიდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის დამცველებად დაადგინა და მათ მიანდო წინასწარმეტყველების დიდი ჭეშმარიტებანი ამ დროისთვის. როგორც ძველ ისრაელს მიენდო წმიდა ღვთისმეტყველური გამონათქვამები, ესენიც წმიდა საუნჯეა, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა ეუწყოს.

წინასწარმეტყველება აცხადებს, რომ პირველი ანგელოზი თავის უწყებას გააცხადებდა „ყოველ ერსა და ტომსა და ენასა და ხალხს“. მესამე ანგელოზის გაფრთხილება, რომელიც იმავე სამმაგი უწყების ნაწილს შეადგენს და ამ დროისათვის განკუთვნილი უწყებაა, არანაკლებ ფართოდ გავრცელდება. დროშა, რომელზედაც აწერია: „ღვთის მცნებანი და იესოს რწმენა“, მაღლა უნდა აღიმართოს. პირველი და მეორე უწყებების ძალა მესამეში უნდა გაძლიერდეს. წინასწარმეტყველებაში იგი წარმოდგენილია, როგორც ზეცის შუაგულში მფრინავი ანგელოზის მიერ ხმამაღლა გამოცხადებული, და იგი მსოფლიო ყურადღებას მიიპყრობს.

„ყველაზე საშინელი მუქარა, რომელიც ოდესმე მოკვდავთ მისდგომიათ, მესამე ანგელოზის უწყებაშია მოქცეული. ეს უეჭველად საშინელი ცოდვა უნდა იყოს, რომელიც იწვევს ღვთის რისხვას, წყალობის ყოველგვარი შერევის გარეშე. მაგრამ ადამიანები ამ მნიშვნელოვან საკითხთან დაკავშირებით სიბნელეში არ არიან დატოვებულნი; გაფრთხილება მხედისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ უნდა ეუწყოს მთელ მსოფლიოს ღვთის სამსჯავრო სასჯელთა მოვლინებამდე, რათა ყველამ იცოდეს, რატომ მოიწევა ეს სასჯელები, და ჰქონდეს გაქცევის შესაძლებლობა.“ Signs of the Times, January 25, 1910.

ორი დაფის შექმნა, ჰაბაკუკის მეორე თავის აღსრულებით, რამდენიმე წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო.

მე დავდგები ჩემს საგუშაგოზე და დავმკვიდრდები კოშკზე, და ვიფხიზლებ, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე, და რა ვუპასუხო, როცა შევიმხილები. და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე დაფებზე, რათა მორბენალმაც კი წაიკითხოს იგი. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დადგენილი ჟამისთვის არის; მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუნდაც დაყოვნდეს, ელის მას, რადგან უექველად მოვა, არ დააყოვნებს.

აჰა, ამპარტავანთა სული არ არის მართალი მათში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:1–4.

როგორც 1843 წლის პიონერული სქემის, ისე 1850 წლის პიონერული სქემის შექმნა წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო. ამის უხვ მტკიცებულებას აბაკუმის ცხრილების შესწავლა გვაწვდის. მაგრამ აბაკუმის ამ მონაკვეთს მნიშვნელოვან წვლილი შეაქვს ჩვენი განხილვის ამ საკითხში.

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორც მას სურდა; რომ მისი ხელი ეფარა მას და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, ისე რომ ვერავინ შეძლო მისი დანახვა, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოხსნილი.“ Early Writings, 74, 75.

1843 წლის შემდეგ უფალმა მიუთითა, რომ სხვა დიაგრამა გაკეთებულიყო, მაგრამ პირველი (1843) დიაგრამა არ უნდა შეცვლილიყო, გარდა შთაგონებით.

„ვიხილე, რომ ჭეშმარიტება ცხადად უნდა იქნეს წარმოდგენილი დაფებზე, რომ ქვეყანა და მისი სისავსე უფლისაა, და რომ საჭირო საშუალებები არ უნდა დაიშუროს, რათა იგი ცხადი გახდეს. ვიხილე, რომ ძველი დიაგრამა უფლის მიერ იყო წარმართული, და რომ მისი არც ერთი ნიშანი არ უნდა შეცვლილიყო, გარდა შთაგონებით. ვიხილე, რომ დიაგრამის ნიშნები ისეთი იყო, როგორსაც ღმერთი ინებებდა, და რომ მისი ხელი იყო მასზე და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ნიშანში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნებოდა მოცილებული.“ Spalding and Magan, 2.

ძმა ნიკოლსთან ცხოვრებისას (რომელმაც 1850 წლის სქემა შექმნა), იმ დროს, როდესაც იგი ამ სქემას ამზადებდა, და უაიტმა თქვა, რომ მან 1850 წლის სქემა ბიბლიაში იხილა.

„ვიხილე, რომ ძმა ნიკოლსის მიერ დიაგრამის გამოქვეყნებაში ღმერთი იყო. ვიხილე, რომ ამ დიაგრამის შესახებ ბიბლიაში წინასწარმეტყველება იყო, და თუ ეს დიაგრამა ღვთის ხალხისთვის არის განკუთვნილი, თუ ის ერთისთვის საკმარისია, მეორისთვისაც არის; და თუ ერთს უფრო დიდი მასშტაბით დახატული ახალი დიაგრამა სჭირდებოდა, ყველასაც იგი იმდენადვე სჭირდება.“ Manuscript Releases, ტომი 13, 359.

ჰაბაკუკს ნაბრძანები ჰქონდა: „დაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე დაფებზე.“ ჰაბაკუკის ორი დაფა იყო იმ აღთქმის სიმბოლო, რომელიც ღმერთმა ადვენტიზმთან დადო, როცა ისინი თავისი წინასწარმეტყველებების მცველებად დაადგინა, ისევე როგორც მაშინ, როცა ძველ ისრაელთან შევიდა აღთქმაში და მისცა მათ რჯულის ორი დაფა და რჯულის მცველებად ყოფნის პასუხისმგებლობა. მაგრამ ჰაბაკუკი

განსაზღვრავს თავყვანისმცემელთა ორ კლასს იმ დაფებთან მიმართებით, რომლებმაც ხილვა ცხადი უნდა გაეხადათ. ერთ კლასს, რომლის „სული აღზევებულია“ და „არ არის მართალი“, და მეორე კლასს, რომლებიც იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც „მართალნი“, რომელნიც „თავისი რწმენით იცოცხლებენ.“

აბაკუმის კონტექსტი ცხადყოფს, რომ ისინი, ვინც გამართლებულნი არიან, ცხოვრობენ იმ რწმენით, რომელიც დამყარებულია წინასწარმეტყველურ სიტყვაზე, როგორც ეს ორი დაფით არის წარმოდგენილი; ამიტომ ისინი, ვინც გამართლებულნი არ არიან, უარყვეს ადვენტიზმის დასაბამი. აზრი, რომლის გამოთქმასაც ვცდილობ, დაფუძნებულია ერთ მონაკვეთზე, რომელიც გარკვეული დროის წინ განვიხილეთ. იგი ასე იკითხება:

„მაგრამ ისეთი საკითხები, როგორიცაა საწმიდარი, 2300 დღესთან კავშირში, ღვთის მცნებები და იესოს რწმენა, სავსებით არის გათვლილი, რათა ახსნას წარსული ადვენტური მოძრაობა და აჩვენოს, რა არის ჩვენი ახლანდელი მდგომარეობა, განამტკიცოს მერყევთა რწმენა და მისცეს სარწმუნოება დიდებულ მომავალს. მე ხშირად მიხილავს, რომ სწორედ ეს იყო უმთავრესი საგნები, რომლებზედაც მახარობლები უნდა შეჩერებულიყვნენ.“ Early Writings, 63.

ჩვენ ახლახან განვიხილეთ ყველა ეს ოთხი ჭეშმარიტება: საწმიდარი, 2300 დღე, ღვთის მცნებები და იესოს რწმენა. ჩვენ ეს ოთხივე ჭეშმარიტება ჩავაყენეთ ჭეშმარიტების იმ ჩარჩოში, რომელიც „სრულყოფილად არის გამოთვლილი, რათა ახსნას წარსული ადვენტური მოძრაობა და აჩვენოს, როგორია ჩვენი ამჟამინდელი მდგომარეობა.“ ეს ჩარჩო არის „პირველი ხსენების წესი“; იგი არის ალფასა და ომეგას ხელწერა, და იგი არის ჭეშმარიტების ჩარჩო, ვინაიდან სიტყვა „ჭეშმარიტება“ შეიცავს ზუსტად იმავე ხელწერას, როგორსაც შეიცავს ყველა ეს ოთხი ჭეშმარიტება, რომლებიც განსაზღვრულია როგორც „აწმყო ჭეშმარიტება“, რომელიც განზრახული იყო აეხსნა ადვენტიზმის დასაწყისი.

თუ სხვა არაფერი, ეს ნიშნავს, რომ სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“ და რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, წარმოადგენს მარადიული სახარების ჩარჩოს, და იგი არის უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყების ჩარჩო, და იგი არის მესამე ანგელოზის უწყების ჩარჩო, და იგი იესო ქრისტეს გამოცხადების მნიშვნელოვანი ნაწილია.

საბოლოო გაფრთხილების უწყება, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც იესო ქრისტეს გამოცხადება, გამოცხადების პირველი თავის პირველ სამ მუხლში, მეორედ დამოწმებულია გამოცხადების დასასრულს. გამოცხადების დასასრული მოწმობს ძველი აღთქმის პირველ მუხლებზეც და ძველი აღთქმის უკანასკნელ მუხლებზეც. ამ ოთხი მითითების საფუძველზე, წინასწარმეტყველურ ხაზზე წინასწარმეტყველური ხაზის დადების ღვთიური წესის გამოყენებით, შეიძლება დავასკვნათ, რომ საბოლოო გაფრთხილების უწყება უკავშირდება შემოქმედის ურთიერთობას მის მიერ შექმნილ არსებებთან. იგი ეხება მის შემოქმედებით ძალას. იგი ეხება იმას, თუ როგორ ეცხადება მისი შემოქმედებითი ძალა მის ეკლესიას. იგი ეხება ღვთაებრიობის იმ თვისებას,

რომელიც დასასრულს დასაბამთან აიგივებს. ეს არის უწყება, რომელიც მოდის მადლის დროის დახურვის წინ და მეტსაც მოიცავს. ერთად განხილვისას, ეს ეხება ღვთის შემოქმედებით ძალას! და მისი შემოქმედებითი ძალის პირველი ხსენება არის დაბადების წიგნის დასაწყისში, პირველი მუხლიდან მეორე თავის მესამე მუხლამდე.

დასაწყისში ღმერთმა შექმნა ცა და მიწა. ხოლო მიწა იყო უსახური და უდაბური; და ბნელი იყო უფსკრულის პირზე. და სული ღმრთისა მიმოდოდა წყლების პირზე.

და ღმერთმა თქვა: იყოს ნათელი. და იქმნა ნათელი. და იხილა ღმერთმა ნათელი, რომ იგი კარგი იყო; და განაცალკევა ღმერთმა ნათელი ბნელისაგან. და უწოდა ღმერთმა ნათელს დღე, ხოლო ბნელს უწოდა ღამე. და იყო საღამო და იყო დილა — დღე პირველი.

და ღმერთმა თქვა: იყოს მტკიცე სივრცე წყლებს შორის და გაჰყოს წყლები წყლებისგან. და შექმნა ღმერთმა მტკიცე სივრცე და გაყო წყლები, რომელნიც იყვნენ მტკიცე სივრცის ქვემოთ, წყლებისგან, რომელნიც იყვნენ მტკიცე სივრცის ზემოთ; და ასე იყო. და უწოდა ღმერთმა მტკიცე სივრცეს ცა. და იყო საღამო და იყო დილა — მეორე დღე.

და თქვა ღმერთმა: შეიკრიბოს ცისქვეშეთის წყლები ერთ ადგილას და გამოჩნდეს ხმელეთი. და ასე მოხდა. და უწოდა ღმერთმა ხმელეთს მიწა, ხოლო წყლების შეგროვებას უწოდა ზღვები. და იხილა ღმერთმა, რომ კარგი იყო. და თქვა ღმერთმა: აღმოაცენოს მიწამ ბალახი, თესლის მომცემი მცენარე და ნაყოფიერი ხე, რომელიც გამოიღებს ნაყოფს თავისი გვარის მიხედვით, რომლის თესლიც მასშია, მიწაზე. და ასე მოხდა. და აღმოაცენა მიწამ ბალახი, თესლის მომცემი მცენარე თავისი გვარის მიხედვით, და ხე, გამომღები ნაყოფისა, რომლის თესლიც მასშია, თავისი გვარის მიხედვით. და იხილა ღმერთმა, რომ კარგი იყო. და იყო საღამო, და იყო დილა — დღე მესამე.

და თქვა ღმერთმა: იყოს მნათობები ცის სივრცეში, რათა განყონ დღე ღამისაგან; და იყვნენ ნიშნებად, ჟამებად, დღეებად და წლებად; და იყვნენ მნათობებად ცის სივრცეში, რათა ანათებდნენ მიწას; და ასე მოხდა. და შექმნა ღმერთმა ორი დიდი მნათობი: დიდი მნათობი დღის განმგებლად და მცირე მნათობი ღამის განმგებლად; ვარსკვლავებიც შექმნა. და დაადგინა ისინი ღმერთმა ცის სივრცეში, რათა ანათებდნენ მიწას, და განეგებოდნენ დღესა და ღამეს, და განეყოთ ნათელი ბნელისაგან; და იხილა ღმერთმა, რომ კარგი იყო. და იყო საღამო და იყო დილა — მეოთხე დღე.

და თქვა ღმერთმა: წარმოშვან წყლებმა უხვად ცოცხალი, მოძრავი არსებები, და ფრინველნი, რომ იფრინონ მიწის ზემოთ ცის მყარის სივრცეში. და შექმნა ღმერთმა დიდნი ვეშაპნი და ყოველი ცოცხალი არსება, მოძრავი, რომელიც წყლებმა წარმოშვეს უხვად მათი გვარისამებრ, და ყოველი ფრთოსანი ფრინველი მისი გვარისამებრ; და იხილა ღმერთმა, რომ ეს კარგი იყო. და აკურთხა ისინი ღმერთმა და თქვა: ინაყოფიერეთ და იმრავლეთ, და აავსეთ წყლები ზღვებში, და გამრავლდეს ფრინველი ქვეყანაზე. და იყო საღამო და იყო დილა — დღე მეხუთე.

და თქვა ღმერთმა: წარმოშვას მიწამ ცოცხალი არსება თავისი გვარისამებრ: შინაური პირუტყვი, ქვეწარმავალი და მიწის მხეცი თავისი გვარისამებრ. და იქმნა ასე. და შექმნა ღმერთმა მიწის მხეცი თავისი გვარისამებრ, და შინაური პირუტყვი თავისი გვარისამებრ, და ყოველი ქვეწარმავალი მიწისა თავისი გვარისამებრ; და იხილა ღმერთმა, რომ კარგი იყო. და თქვა ღმერთმა: შევქმნათ კაცი ჩვენს ხატად, ჩვენს მსგავსებად; და ეუფლებოდნენ ზღვის თევზებს, ცის ფრინველებს, პირუტყვს, მთელ მიწას და ყოველ ქვეწარმავალს, რომელიც მიწაზე ხოხავს. და შექმნა ღმერთმა კაცი თავის ხატად; ღვთის ხატად შექმნა იგი; მამაკაცად და დედაკაცად შექმნა ისინი. და აკურთხა ისინი ღმერთმა, და უთხრა მათ ღმერთმა: ინაყოფიერეთ და იმრავლეთ, და აავსეთ მიწა, და დაიმორჩილეთ იგი; და ეუფლეთ ზღვის თევზებს, ცის ფრინველებს და ყოველ ცოცხალ არსებას, რომელიც მიწაზე მოძრაობს. და თქვა ღმერთმა: აჰა, მოგეცით ყოველი თესლის მომცემი ბალახი, რომელიც არის მთელი მიწის პირზე, და ყოველი ხე, რომელშიც არის ნაყოფი ხისა, თესლის მომცემი; თქვენთვის იყოს იგი საზრდოდ. და მიწის ყოველ მხეცს, ცის ყოველ ფრინველს და ყოველივეს, რაც მიწაზე ხოხავს, რომელშიც არის სიცოცხლე, მივეცი ყოველი მწვანე ბალახი საზრდოდ. და იქმნა ასე. და იხილა ღმერთმა ყოველი, რაც შექმნა, და აჰა, ძალიან კარგი იყო. და იყო სადამო, და იყო დილა — მეექვსე დღე. ასე დასრულდა ცანი და მიწა და მთელი მათი საკრებულო. და მეშვიდე დღეს დაასრულა ღმერთმა თავისი საქმე, რომელიც შექმნა; და დაისვენა მეშვიდე დღეს მთელი თავისი საქმისაგან, რომელიც შექმნა. და აკურთხა ღმერთმა მეშვიდე დღე და წმიდა ჰყო იგი, რადგან მასში დაისვენა მთელი თავისი საქმისაგან, რომელიც ღმერთმა შექმნა და გააკეთა. დაბადება 1:1–2:3.

წინა მუხლები წარმოაჩენს ქმნილების მთელ მოწმობას და ხაზს უსვამს, რომ ღვთის სიტყვას შემოქმედებითი ძალა აქვს.

მთელს დედამიწას ეშინოდეს უფლისა; სოფლის ყოველი მკვიდრი ძრწოდეს მის წინაშე. რადგან მან თქვა, და იქმნა; მან ბრძანა, და განმტკიცდა. ფსალმუნები 33:8, 9.

იგივე შემოქმედებითი ძალა, რომელმაც შექმნა სამყარო, ქრისტეს მიერ გამოიყენება ადამიანთა გარდასაქმნელად.

შემოქმედებითი ძალა, რომელმაც სამყაროები არსებობაში მოიხმო, ღვთის სიტყვაშია. ეს სიტყვა ძალას ანიჭებს; იგი სიცოცხლეს შობს. ყოველი მცნება არის აღთქმა; ნებით მიღებული, სულში შთანერგილი, მას თან მოაქვს უსასრულოს სიცოცხლე. იგი გარდაქმნის ბუნებას და სულს ხელახლა ქმნის ღვთის ხატად.

ამგვარად მონიჭებული სიცოცხლე იმავე წესითვე ნარჩუნდება. „ყოველი სიტყვით, რომელიც ღმერთის პირიდან გამოდის“ (მათე 4:4), იცოცხლებს ადამიანი. აღზრდა, 126.

იესო ქრისტეს გამოცხადება ხაზს უსვამს, თუ როგორ გადაეცემა ადამიანებს ღვთის სიტყვა. იგი მოდის მამისგან ძესთან, ძისგან — ანგელოზთან, ანგელოზისგან — წინასწარმეტყველთან, რომელიც მას წერს და უგზავნის ეკლესიებს. გამოცხადების წიგნის დასაწყისსა და დასასრულში წარმოდგენილი ეს კავშირისა და გადაცემის პროცესი აგრეთვე გამოისახება იაკობის კიბით, რომელზედაც ანგელოზები ადიან და

ჩამოდიან. იგი გამოიხატება აგრეთვე ზაქარიას ორი ოქროს მილით, რომლებსაც ზეთი შეჰაქვთ საწმიდარში. ღმერთსა და ადამიანს შორის კავშირის პროცესი ბიბლიური წინასწარმეტყველების საგანია, და გზავნილი, რომელიც იგზავნება, შეიცავს იმ შემოქმედებით ძალას, რომელმაც სამყარო შექმნა. გამოცხადების პირველი თავის კავშირის პროცესში უნდა გვესმოდეს, რომ ეკლესიებისთვის გადმოცემული გზავნილი შეიცავს ძალას, გარდაქმნას ლაოდიკიელი ფილადელფიელად.

ძველი თუ ახალი აღთქმის დასაწყისს განვიხილავთ თუ დასასრულს, ეს ერთი და იგივე უწყებაა. ღმერთი გადასცემს საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებას, და თუ მას მსმენელნი მოისმენენ და დაიცავენ, იგი შეიცავს ღვთის შემოქმედებით ძალას. უწყება, რომელიც ამას აღასრულებს, განწესებულია ალფასა და ომეგის ღვთიურ ჩარჩოში. დასაწყისი, შუა და დასასრული. სამი ებრაული ასო, რომლებიც ერთად ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება“, არის საუკუნო სახარება, და ეს ასოები, მათი მნიშვნელობანი და სიტყვა, რომელსაც ისინი ერთმანეთთან შეერთებით წარმოქმნიან, სიმბოლურად გამოხატავს როგორც პრინციპს, ისე მასაც, ვინც არის ალფა და ომეგა. ეს ხაზს უსვამს მის შემოქმედებით ძალას. ქმნილების ისტორიის ბოლო სამი სიტყვა თითოეული იწყება იმ სამი ასოთი, იმ თანმიმდევრობით, რომლითაც შედგება სიტყვა „ჭეშმარიტება“.

შექმნის ისტორიის დასასრულს მდგომი სამი სიტყვა იწყება იმ სამი ასოთი, რომლებიც ერთად ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება“. მუხლის უკანასკნელი სამი სიტყვა თანმიმდევრობით იწყება ასოებით Α (ალეფი), Β (მემი) და Γ (თავი). ეს სამი სიტყვა ითარგმნება როგორც „ღმერთი“, „შექმნა“ და „გააკეთა“. ეს სამი სიტყვა, რომლებიც თითოეული იწყება ასოებით Α (ალეფი), Β (მემი) და Γ (თავი) ამავე თანმიმდევრობით, კიდევ უფრო უსვამს ხაზს შექმნის თხრობის სისრულესა და მოწესრიგებულობას. ეს ნიმუში ებრაული ტექსტის საინტერესო ლინგვისტურ თავისებურებად არის აღნიშნული ებრაელ განმმარტებელთა მიერ.

შექმნის ისტორია იწყება სიტყვებით „დასაწყისში“ და მთავრდება სამი სიტყვით, რომლებიც წარმოადგენენ ალფასა და ომეგას, დასაწყისსა და დასასრულს, პირველსა და უკანასკნელს. დაბადების მოწმობაში წარმოჩენილი შემოქმედებითი ძალა იწყება და სრულდება იმ საკვირველი ენათმეცნიერის ხელმოწერით.

რაღაცის პირველმა სახემ, რომელიც ამავე რაღაცის უკანასკნელს განასახიერებს, სწორედ ის არის, რასაც წინასწარმეტყველი იოანე უსვამდა ხაზს, როდესაც იგი, წერდა რა იმას, რაც მაშინ იყო, იმავდროულად წერდა იმასაც, რაც იქნებოდა.

ელიას საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყება, რომელიც ძველი აღთქმის დასასრულს არის წარმოდგენილი, იმავე წინასწარმეტყველურ პრინციპს ასახელებს კვირის კანონის კრიზისისა და მოახლოებული შვიდი უკანასკნელი წელულის კონტექსტში.

„პირველი მოხსენიების წესი“ და ყოველივე, რასაც იგი წარმოადგენს, არის ის „ჩარჩო“, რომლის შიგნითაც „აწყო ჭეშმარიტება“ უნდა განთავსდეს. ეს ჩარჩო არის „პირველი მოხსენიების წესი“, რომელიც ამავე დროს ღმერთის ერთ-ერთი თვისებაც არის.

დანიელის წიგნში, რომელიც ადვენტიზმის დასაწყისს წარმოადგენს, და გამოცხადების წიგნში, რომელიც ადვენტიზმის დასასრულს წარმოადგენს, ვპოვებთ საოცარ პარალელებს, როდესაც ამას ვუყურებთ იმ პრინციპის მიხედვით, whereby პირველი უკანასკნელს განასახიერებს. დანიელის წიგნი წარმოაჩენს იესოს ერთ ატრიბუტს, როცა იყენებს სახელს პალმონი, რაც ნიშნავს საიდუმლოთა საოცარ მთვლელს. დანიელი ასევე წარმოგვიდგენს იესოს, როგორც მთავარანგელოზს მიქაელს. იოანე გამოყენებულია იმისთვის, რომ იგივე გააკეთოს, რაც დანიელმა, და იგი განსაზღვრავს არა მათემატიკის მეუფეს, ან ანგელოზთა წინამძღოლს, არამედ ენის მეუფეს. როდესაც იესოს ანბანის მეუფედ განვიხილავთ, უნდა გავითვალისწინოთ ფსალმუნნი 119, ბიბლიაში ყველაზე გრძელი თავი.

ფსალმუნი 119 ანბანური აკროსტიქია, რაც ნიშნავს, რომ ყოველი რვა მუხლიანი მონაკვეთის პირველი ასო ერთი და იგივე ასოთი იწყება. ებრაულ ანბანში ოცდაორი ასოა, ამიტომაც არის რვა-მუხლიანი ოცდაორი განყოფილება. ყოველი განყოფილება ანბანის შესაბამისი ასოთი იწყება ანბანური რიგის მიხედვით, ხოლო შემდეგ იმ ასოსთვის მინიჭებული რვავე მუხლი იმავე ასოთი იწყება. თითოეულ ასოზე მოდის რვა მუხლი; ამგვარად, რვა მუხლი გამრავლებული ებრაული ანბანის ოცდაორ ასოზე უდრის ას სამოცდათექვსმეტ სტრიქონს. ფსალმუნი ხაზს უსვამს მორჩილებას ღმერთისადმი, რომელიც წესრიგის ღმერთია (აქედან აკროსტიქული სტრუქტურაც) და არა ქაოსისა.

ფსალმუნთა 119-ში კიდევ ერთი თვალსაჩინო თემა არის ღრმა ჭეშმარიტება იმისა, რომ ღვთის სიტყვა ყოვლადსაკმარისია. მთელ ფსალმუნში გვხვდება რვა სხვადასხვა ტერმინი, რომლებიც ღვთის სიტყვას აღნიშნავს: კანონი, მოწმობანი, მცნებები, წესდებანი, ბრძანებანი, სამართალნი, სიტყვა და დადგენილებანი. თითქმის ყოველ მუხლში ღვთის სიტყვაა მოხსენიებული. ფსალმუნთა 119 არა მხოლოდ წმინდა წერილის ბუნებას ადასტურებს, არამედ ადასტურებს იმასაც, რომ ღვთის სიტყვა თვით ღმერთის ხასიათს ასახავს. მიაქციეთ ყურადღება ღმერთის ამ თვისებებს, რომლებიც ფსალმუნთა 119-შია წარმოჩენილი:

1. სიმართლე (მუხლები 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. სანდოობა (მუხლი 42)
3. ჭეშმარიტება (მუხლები 43, 142, 151, 160)
4. ერთგულება (მუხლი 86)
5. უცვლელობა (მუხლი 89)
6. მარადისობა (მუხლები 90, 152)
7. სინათლე (მუხლი 105)
8. სიწმინდე (მუხლი 140)

ფსალმი ორი ნეტარებით იწყება. „ნეტარ არიან“ ისინი, რომელთა გზები უმწიკვლოა, რომლებიც ღვთის რჯულის მიხედვით ცხოვრობენ, რომლებიც მის წესდებათა დაცვითა და მთელი გულით მისი ძიებით გამოირჩევიან. ეს არის გაკვეთილები

ჩვენთვის ამ დიდ ფსალმუნში. ღვთის სიტყვა საკმარისია იმისათვის, რომ გვაქციოს ბრძენებად, გაგვწვრთნას სიმართლეში და ყოველი კეთილი საქმისათვის სრულად აღგვჭურვოს (2 ტიმოთე 3:15–17).

რა თქმა უნდა, ფსალმუნი 119 იმ საკითხის ნაწილია, რომელიც რელიგიურ სამყაროში, შეიძლება ითქვას, დღემდე გადაუჭრელია. ეს შეეხება იმას, თუ რომელი მუხლია ბიბლიის შუა მუხლი და რომელი თავია ბიბლიის შუა თავი. თუ ინტერნეტში მოიძიებთ, იპოვით სხვადასხვა მსჯელობას, რომელიც იმაზეა დამოკიდებული, რომელ ბიბლიას იყენებთ და სხვა მსგავს გარემოებებზე. ამ საკითხში ყოველი პოზიციის პრობლემა ის არის, რომ ბიბლიის შუაგულის განსაზღვრა — იქნება ეს მუხლი თუ თავი — ბიბლიის ავტორმა უნდა განსაზღვროს და არა ბიბლიის ადამიანურმა შემსწავლელმა ან კრიტიკოსმა.

ბიბლია გვასწავლის, რომ ყოველივეს აქვს დასაწყისი და დასასრული. ყოველივეს თავისი ჟამი აქვს.

ყოველივეს თავისი ჟამი აქვს, და ყოველი განზრახვისათვის — თავისი დრო ცისქვეშეთში: შობის დრო და სიკვდილის დრო; დარგვის დრო და დარგულის აღმოფხვრის დრო. ეკლესიასტე 3:1, 2.

არს ჟამი შობისა და ჟამი სიკვდილისა, თუმცა არის სიცოცხლეც, რომელიც აღესრულება ჩვენი ცხოვრების დასაწყისსა და დასასრულს შორის. შობა დროში ხანმოკლე წამია, ისევე როგორც სიკვდილი. სიცოცხლე არის შუაგული და, ჩვეულებრივ, მასთან გაცილებით მეტი ისტორიაა დაკავშირებული, ვიდრე იმ დროსთან, როცა ვიბადებით, და იმ დროსთან, როცა ვკვდებით.

„პირველი ხსენების წესში“ შუა ნაწილი, ჩვეულებრივ, გაცილებით უფრო მრავალ მოწმობას შეიცავს, ვიდრე პირველი და უკანასკნელი. ბიბლიაში ერთი მუხლის ან თავის მოძიება და მისი შუა ნაწილად განსაზღვრა ნიშნავს ბიბლიური მტკიცებულების უგულვებელყოფას, თუნდაც დასაწყისი და დასასრული არსებითად დროის წერტილებს წარმოადგენდეს; შუა ნაწილი, ჩვეულებრივ, დროის მონაკვეთია. ცხადია, დასაწყისი, დასასრული და შუა ნაწილი ერთმანეთთან თანხმობაში იქნება, თუმცა ხშირად დასასრულში არსებული იგივე გზის ნიშანი დასაწყისის საპირისპიროა.

იესომ იოანე ნათლისმცემელი ილიად განსაზღვრა, და ორივენი მოვლენათა ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ თანმიმდევრობას ასახავენ; მაგრამ ილია იდევნებოდა ბოროტი ქალის (იზებელის) მიერ, რომელიც ცდილობდა ილიას დატყვევებასა და მოკვლას, თუმცა ეს ვერასოდეს შეძლო. იოანეს, რომელიც ილიას სიმბოლო იყო, ბოროტი ქალი (ჰეროდიადა) ეძებდა, რათა დაეპატიმრებინა და მოეკლა იგი, და ასეც მოიქცა. ილია და იოანე ურთიერთჩანაცვლებადი სიმბოლოები არიან, თუმცა მათში გვხვდება ზოგიერთი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება, რომელიც ურთიერთსაპირისპიროა, მაგრამ მაინც ერთმანეთის პარალელურად დგას. ილია არ მომკვდარა, იოანე კი მოკვდა. იმის გაგება, რომ წინასწარმეტყველური ნიშნულები, რომლებიც ერთმანეთს ეთანადება, ხშირად ურთიერთსაპირისპიროა, საშუალებას აძლევს მათ, ვისაც ამის დანახვა სურს, დაინახონ, რომ ბიბლიის შუაგული არის

ფსალმუნ 118.

როდესაც ვიყენებთ პირველი მოხსენიების წესის პრინციპს, როგორც მას განვსაზღვრავდით, ვხედავთ, რომ ბიბლიის შუაგულის დასაწყისი არის ფსალმუნ 117 — ბიბლიის უმოკლესი თავი, რომელიც ორი მუხლისგან შედგება. მას მოსდევს 118-ე თავი, რომელიც ბიბლიის შუაგულია, ხოლო 118-ე თავს მოსდევს 119-ე, რომელიც ბიბლიის ყველაზე გრძელი თავია და ბიბლიის შუაგულის დასასრულია. საოცარი ენათმეცნიერი დასაწყისს უმოკლესი თავით აღნიშნავს, შემდეგ კი დასასრულს ყველაზე გრძელი თავით აღნიშნავს. ეს ორი ურთიერთსაპირისპირო თავია. დასაწყისი არის თესლი, ხოლო დასასრული — ადგილი, სადაც სრულად მომწიფებული მცენარე ვითარდება და სადაც შუაგულში მოთავსებული ყველა მოწმობა ერთმანეთთან არის შეკრული. მიაქციეთ ყურადღება ფსალმუნს 117.

ადიდეთ უფალი, ყოველნო ერნო; აქეთ იგი, ყოველნო ხალხნო. რადგან მისი წყალობიერი სიკეთე დიდია ჩვენ მიმართ, და ჭეშმარიტება უფლისა უკუნისამდეა. ადიდეთ უფალი. ფსალმუნნი 117:1, 2.

სიტყვა, რომელსაც განვიხილავთ და რომელიც სამი ასოსაგან შედგება, მეორე მუხლში ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“ და წარმოადგენს ბიბლიის შუაგულის დასაწყისს (ბიბლიის შუაგული კი არის ფსალმუნები 117–119). შუაგულის დასასრული არის ფსალმუნ 119. ფსალმუნ 118 არის შუაგულის შუაგული. ფსალმუნ 118 მოქცეულია ბიბლიაში უმოკლესსა და უგრძეს თავს შორის, და უმოკლესი, რომელიც დასაწყისია, წარმოაჩენს სიტყვას „ჭეშმარიტება“, რომელიც შექმნილია სამი ასოთი, რომლებიც წარმოადგენენ მარადიული სახარების სამ საფეხურს და არიან ჭეშმარიტების გაგების ჩარჩო. ეს ჩარჩო კი არის პრინციპი, რომელიც ქრისტეს ხასიათს წარმოადგენს, როგორც ალფასა და ომეგას.

შუა ნაწილის დასასრული, კერძოდ 119-ე თავი, წარმოადგენს ანბანურ აკროსტიხს, რომელიც ბიბლიის შუაგულშია მოთავსებული და ხაზს უსვამს მშვენიერ ლინგვისტს. 119-ე თავში ერთსა და იმავე სიტყვას ოთხჯერ უთარგმნიათ როგორც „ჭეშმარიტება“.

და ნუ აღმომართმევ სრულიად ჭეშმარიტების სიტყვას ჩემი პირიდან; რადგან მე ვესავდი შენს სამართალთ. მუხლი 43.

შენი სიმართლე არის მარადიული სიმართლე, და შენი რჯული არის ჭეშმარიტება. მუხლი 142.

შენ ახლოს ხარ, უფალო; და ყველა შენი მცნება ჭეშმარიტებაა. მუხლი 151.

შენი სიტყვა დასაბამიდანვე ჭეშმარიტია, და ყოველი შენი მართალი სამსჯავრო უკუნისამდე რჩება. მუხლი 160.

ამ მუხლებში არსებული ჭეშმარიტება ბიბლიური წინასწარმეტყველების წესია, რომელიც დასასრულს დასაბამიდანვე განსაზღვრავს; და ამ მუხლებში არსებული ჭეშმარიტება ის არის, რომ ალფამ და ომეგამ თავისი ხელმოწერა ბიბლიის შუაგულზე დაასვა, როგორც ეს დასაწყისისა და დასასრულისთვისაც გააკეთა. პირველისა და

უკანასკნელის ხელმოწერა არის „ჩარჩო“ მესამე ანგელოზის საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყების წარმოსადგენად. შუაგულის ბოლო ნაწილი მოიცავს ოთხ მუხლს, რომლებშიც გამოყენებულია სიტყვა, თარგმნილი როგორც „ჭეშმარიტება“, თუმცა მეოთხე მოხსენიებაში იგი უბრალოდ ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტი“. იმ ოთხი მუხლიდან უკანასკნელი საბოლოოდ მიუთითებს, რომ „დასაბამიდანვე“ სიტყვა „ჭეშმარიტია“.

დასაბამში, დაბადების პირველი და მეორე თავების შექმნის ამბავში, სიტყვა „ჭეშმარიტება“, თუმცა პირდაპირ არ არის დაწერილი, წარმოდგენილია შექმნის ამბის უკანასკნელ სამ სიტყვაში, რადგან თითოეული სიტყვა იწყება იმ ასოებით, რომლებიც თანმიმდევრობით ქმნიან სიტყვას „ჭეშმარიტება“. დასაბამში იყო სიტყვა, და მის მიერ შეიქმნა ყოველივე, და დაბადების წიგნში ქმნილების მოწმობა იწყება სიტყვებით: „დასაბამში“ და სრულდება სამი სიტყვით, რომლებიც გამოხატავენ ქრისტეს ერთ თვისებასთან დაკავშირებულ ჭეშმარიტებებს, რომელიც ესაიაში განსაზღვრულია როგორც მტკიცებულება იმისა, რომ იგი არის ერთი და ერთადერთი ღმერთი.

ბიბლიის შუაგული (ფსალმუნები 117–119) იწყება 117-ე თავში სიტყვა „ჭეშმარიტების“ გამოყენებით, რაც მიუთითებს იმ ჭეშმარიტებაზე, რომ დასაბამი წარმოადგენს დასასრულს. ეს სიტყვა შექმნილია სამი ასოსგან, რომლებიც წარმოადგენენ მარადიულ სახარებასა და სამი ანგელოზის უწყებებს და განსაზღვრავენ ქმნილების ისტორიის დასასრულს. ბიბლიის შუაგულის დასასრული არის ანბანის წარმოდგენა, რომელიც იმ საოცარმა ლინგვისტმა შექმნა, რათა დაემყარებინა გაგება იმისა, რომ ის, რაც ახლა ცხადდება მისი ხასიათის შესახებ, თანხმობაშია სიტყვა „გამოცხადების“ განსაზღვრებასთან, რადგან იესო ქრისტეს გამოცხადება არის უწყება, რომელიც განზრახულია წარმოადგინოს ქრისტეს ხასიათის ის ასპექტი, რომელიც აქამდე სრულად არ ყოფილა შეცნობილი, თუ საერთოდ ყოფილა შეცნობილი. ეს გამოცხადება შეესაბამება ალთქმის ისტორიის ხაზებს, რადგან ალთქმის ისტორია მოიცავს მტკიცებულებებს ღვთის მცდელობისა, გამოცხადებინა საკუთარი თავი სახელების მეშვეობით, როცა მისი ისტორია ვითარდებოდა.

„რჯულის დიადი პრინციპები, თვით ღმერთის ბუნებისა, განკაცებულია ქრისტეს სიტყვებში მთაზე. ვინც მათზე აშენებს, ქრისტეზე აშენებს, საუკუნეთა კლდეზე. სიტყვის მიღებით ჩვენ ქრისტეს ვიღებთ. და მხოლოდ ისინი, ვინც ამგვარად იღებენ მის სიტყვებს, აშენებენ მასზე. „სხვა საფუძვლის დადება არავის ძალუძს, გარდა იმისა, რაც დადებულია, რომელიც არის იესო ქრისტე.“ 1 კორინთელთა 3:11. „ცისქვეშეთში არ არის სხვა სახელი, ადამიანთა შორის მიცემული, რომლითაც უნდა ვიხსნათ.“ საქმეები 4:12. ქრისტე, სიტყვა, ღმერთის გამოცხადება,—მისი ხასიათის, მისი რჯულის, მისი სიყვარულის, მისი სიცოცხლის გამოვლინება,—არის ერთადერთი საფუძველი, რომელზედაც შეგვიძლია ავაშენოთ ხასიათი, რომელიც გაუძლებს.“ კუროთხევის მთა, 148.

რასაკვირველია, ამ ჭეშმარიტებასთან დაკავშირებით კიდევ ბევრია განსახილველი, მაგრამ აქ შევჩერდებით.